

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM: Dudley'nin Ruhu Ağzında • 9	İKİNCİ BÖLÜM: Bir Baykuş Olayı • 34
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Öncü Kol • 62	DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Grimmauld Meydanı, On İki Numara • 85
BEŞİNCİ BÖLÜM: Zümrüdüanka Yoldaşlığı • 111	
ALTINCI BÖLÜM: Asil ve Pek Köklü Black Ailesi • 135	
YEDİNCİ BÖLÜM: Sihir Bakanlığı • 163	
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Duruşma • 183	DOKUZUNCU BÖLÜM: Mrs VVeasle/nin Hıçkırıkları • 202
ONUNCU BÖLÜM: Luna Lovegood • 237	
ON BİRİNCİ BÖLÜM: Seçmen Şapka'nın Yeni Şarkısı • 263	
ON İKİNCİ BÖLÜM: Profesör Umbridge • 290	
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Dolores'le Ceza • 327	
ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Percy ve Patıyayak • 363	
ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Hogwarts Yüksek Müfettişi • 398	
ON ALTINCI BÖLÜM: Domuz Kafası'nda • 429	
ON YEDİNCİ BÖLÜM: Yirmi Dört Numaralı Eğitim Kararnamesi • 455	
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: Dumbledore'un Ordusu • 484	
ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Aslan ve Yılan • 514	
YİRMİNCİ BÖLÜM: Hagrid'in Hikâyesi • 544	
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Yılanın Gözü • 570	
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: St Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi • 601	
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kapalı Koğuşta Noel • 635	
YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Zihinbend • 666	
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: Böcek Kapanı • 700	
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Görülen ve Öngörülme • 734	
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: At-Adam ve Gammaz • 770	YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Snape'in En Kötü Anısı • 803
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: Meslek Danışmanlığı • 837	
OTUZUNCU BÖLÜM: Grawp • 869	
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: S.B.D.'ler • 904	
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM: Ateşin İçinden • 937	
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Kavga ve Uçuş • 964	
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Esrar Dairesi • 981	
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: Tülün Ötesi • 1002	OTUZ ALTINCI BÖLÜM: Korktuğu Tek Kişi • 1035
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM: Kayıp Kehanet • 1051	OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM: İkinci Savaş Başlıyor • 1083

Dünyamı sihirli yapan Neil, Jessica ve David'e

•
i
!

BİRİNCİ BÖLÜM

Dudley'nin Ruhü Ağzında

Yazın o zamana kadarki en sıcak günü yavaş yavaş sona ererken, Privet Drive'm büyük, kutu kutu evlerinin üzerine uykulu bir sessizlik çökmüştü. Çoğunlukla pırıl pırıl parlayan arabalar şimdi yolda tozlanmış halde duruyordu, bir zamanlar zümrüt yeşili olan çimler ise kavruk ve sararmıştı - kuraklıktan dolayı su hortumlarının kullanımı yasaklanmıştı çünkü. Araba yıkama ve çim biçme gibi iki önemli günlük uğraştan yoksun kalan Privet Drive sakinleri, serin evlerinin gölgesine çekilmiş, bir türlü gelmek bilmeyen meltemi davet edencesine pencerelerini ardına kadar açık bırakmıştı. Dışarıdaki tek kişi, dört numaralı evin önünde, bir çiçek tarhında sırtüstü yatan yeniyet-me bir çocuktü.

Sıska, siyah saçlı, gözlüklü bir oğlandı, kısa sürede çok boy atanların bir deri bir kemik, biraz sağlıksız görünüşüne sahipti. Kot pantolonu yırtık ve kirli, tişörtü bol ve solmuştu, spor ayakkabılarının tabanları da kalkmıştı. Harry Potter'ın bu hali, pasaklılığın yasalarca cezalandırılması gerektiğini düşünen komşuların gözünde onu hiç de sevimli kılmıyordu. Ama bu akşam büyük bir ortanca öbeğinin arkasına saklandığı için, yoldan geçenlerin gözüne çarpmayacağı kesin gibiydi. Aslında Harry, ancak Ver-non Enişte ya da Petunia Teyze kafasını oturma odası penceresinden dışarı uzatıp tam aşağıdaki çiçek tarhına bakarsa fark edilebilirdi.

Şöyle iyice ölçölüp biçildiğinde, Harry buraya saklanma fikrinin tebrike layık olduğunu düşünüyordu. Belki sıcak ve sert toprağın üzerine uzanmak çok da rahat değildi, ama hiç olmazsa oturma odasında oturup teyzesi ve eniştesiyle televizyon seyretmeye çalıştığı zaman olanlara katlanmıyordu: Kimse ters ters bakmıyor, sinirden dişlerini gıcırdatarak haberleri duymasını önlemiyor, ona çirkin sorular yöneltip durmuyordu.

Sanki bu düşünce kanatlanıp açık pencereden içeri girmiş gibi, birden Harry'nin eniştesi Vernon Dursley'nin sesi duyuldu.

"Oğlan içeri girmeye çalışmaktan vazgeçti çok şükür. Nerde bu, peki?"

"Bilmem," dedi Petunia Teyze, kayıtsızca. "Evde değil."

Vernon Enişte homurdandı.

"Haberleri izliyormuş..." dedi sert sert. "Aslında ne iş çeviriyor, merak ediyorum. Sanki normal bir çocuk haberlerde ne olduğunu merak edermiş gibi - Dudley'nin hiçbir şeyden haberi yok; Başbakan'ın kim olduğunu biliyorsa şaşarım! Hem, bizim haberlerimizde onun gibilerle ilgili ne olmuş ki -"

"Vernon, şırıştı!" dedi Petunia Teyze. "Pencere açık!"

10

"Ah - evet - kusura bakma, canım."

Dursley'ler sustu. Harry yakınlardaki VVisteria VValk'ta oturan kedi düşkünü kaçık ihtiyar hanım Mrs Figg'in ağır ağır yürüyüşünü izlerken, Fruit 'n' Bran mısır gevreğinin cıngılını dinledi. Mrs Figg kaşlarını çatmış, kendi kendine söyleniyordu. Harry çiçeklerin arkasına saklandığına pek memnun oldu, çünkü Mrs Figg son zamanlarda sokakta ona her rastlayışında çaya davet etmeyi âdet edinmişti. O köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra, Vernon Eniş-te'nin sesi bir kez daha pencereden dışarı süzölüdü.

"Dudd çaya mı gitti?"

Petunia Teyze, muhabbetle, "Polkiss'lerde" dedi. "Bir sürü küçük arkadaşı var, öyle popüler ki..." Harry, "hıh" dememek için kendini zor tuttu. Dursley'ler oğulları Dudley konusunda gerçekten şaşılacak kadar aptalca davranıyorlardı. Onun yaz tatili boyunca her akşam, çetesinin bir başka üyesiyle çay içtiği şeklindeki ger-zekçe yalanlarının hepsini yutmuşlardı. Oysa Harry, Dud-le'nin hiçbir yere çay içmeye gitmediğini çok iyi biliyordu; o ve çetesi akşamlarını oyun parkını kırıp dökmek, sokak köşelerinde sigara içmek, arabalarla çocuklara taş atmakla geçiriyordu. Little Whinging'deki akşam yürüyüşleri sırasında, Harry bunların hepsini kendi gözleriyle görmüştü.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Tatilin büyük kısmını sokaklarda avare avare dolaşp, önüne çıkan çöp tenekelerinde gazete aramakla geçirmişti.

Saat yedi haberlerinin başlayışını bildiren müziğin ilk notaları kulağına çalındığında, Harry'nin midesi altüst oldu. Belki bu akşam -koca bir ayın ardından- beklediği akşam olacaktı.

11

"İspanya'daki bagaj personeli grevi ikinci haftasına girerken, mahsur kalmış rekor sayıda tatilci havaalanlarını dolduruyor —"

Vernon Enişte, haber spikerinin cümlesi bitince, "Onlara ömür boyu siesta gerek, ben olsam öyle yaparım," diye hırladı ama, ne önemi vardı ki? Dışarıda çiçek tarhında, Harry'nin kasılmış midesi gevşedi sanki. Eğer bir şey olmuş olsaydı, elbette haberlerde ilk sırada yer alırdı; ölüm ve yıkım, mahsur kalmış tatilcilerden daha önemliydi.

Nefesini ağır ağır bırakıp pırıl pırıl mavi gökyüzüne baktı. Bu yazın her günü böyle geçmişti: gerginlik, beklenti, geçici rahatlamalar ve sonra yeniden tırmanan gerginlik... ve daima, giderek aklından çıkarması daha da zor hale gelen bir soru: Neden henüz bir şey olmamıştı?

Hep dinliyordu, ya Muggle'ların aslında ne olduğunu fark edemedikleri küçük bir ipucu çıkarsa diye - nedeni açıklanmamış bir kayboluş belki, ya da garip bir kaza... Ama bagaj personelinin grevini, Güneydoğu'daki kuraklığa ilişkin bir haber izledi (Vernon Enişte, "Umarım kapı komşumuz dinliyordur!" diye böğürdü. "Hani sabahın üçünde fiskiyesini açan!"), sonra Surrey'de tarlaya çakılmasına ramak kalan helikopterin haberi, onun ardından da meşhur bir kadın oyuncunun meşhur kocasından boşanmasına ilişkin haber ("Sanki onların pespaye ilişkileri umrumuzdaymış gibi," diye burun kıvrırdı Petunia Teyze; oysa saplantılıymış gibi, kemikli ellerine geçirebildiği her dergide bu haberi takip ediyordu).

Spiker, "- ve son olarak da, muhabbet kuşu Hophop bu yaz serin kalabilmek için yeni bir yöntem keşfetti," derken, Harry,

12

artık alev alev yanan akşam göğüne dikili gözlerini yumdu. "Barnsley'deki Beş Tüy'de yaşayan Hophop, su kayağı yapmayı öğrendi! Mary Dorkins olayı yerinde incelemeye gitti."

Harry gözlerini açtı. Eğer su kayağı yapan muhabbet kuşlarına gelmişlerse, dinlemeye değer bir şey kalmamış demektir. Dikkatle dönüp yüzüstü yattı, sonra da dizleriy-le dirseklerinin üstünde yükselip pencerenin altından sürünerek çıkmaya hazırlandı.

Ancak beş santim kadar gitmişti ki, arka arkaya büyük bir hızla birkaç şey birden oldu.

Gürültülü, etrafta yankılanan bir şak sesi, uykulu sessizliği silah sesi gibi yardı; bir kedi, park etmiş bir arabanın altından ok gibi fırlayıp gözden kayboldu; Dursley'le-rin oturma odasından bir çığlık, böğürerek edilmiş bir küfür ve kırılan porselen sesi geldi. Sanki beklediği sinyal buymuş gibi, Harry zıplayıp ayağa kalktı, kılıcını kınından çıkarırmış gibi kot pantolonunun belinden ince tahta bir asa çıkardı - ama daha tam doğrulamadan, başının tepesi Dursley'lerin açık penceresine çarptı. Çıkan küt sesi, Petunia Teyze'nin daha da büyük bir çığlık atmasına yol açtı.

Harry'ye başı ortadan ikiye ayrılmış gibi geldi. Gözlerinden yaşlar akarak olduğu yerde sallandı, sesin kaynağını saptamak için dikkatini sokak üzerinde odaklamaya çalıştı, ama daha o sendeleyerek doğrulurken, açık pencereden iki koca mor el uzanıp boğazına yapıştı.

"Kaldır - onu - ortadan!" diye hırladı Vernon Enişte, Harry'nin kulağına. "Hemen!

Kimseler-görmeden!"

"Çek - ellerini!" dedi Harry güçlükle soluyarak. Bir-

13

kaç saniye boğuşular. Harry sol eliyle eniştesinin sosis misali parmaklarını boğazından çekmeye çalışırken, sağ eliyle de, havaya kaldırdığı asasını sıkı sıkı tutuyordu. Başının tepesindeki acı tam da berbat bir zonklamaya dönüşürken, Vernon Enişte cıyıkladı ve sanki elektrik çarpmış gibi Harry'yi serbest bıraktı. Anlaşılan yeğeninden yükselen görünmez bir güç, onu tutmasını imkânsız hale getirmişti.

Harry soluk soluğa ortanca öbeğine doğru düştü, doğruldu ve etrafa baktı. Gürültülü şaklamayı çıkaran her neyse ondan eser yoktu, ama yakınlardaki birtakım pencerelerden çeşitli yüzler onları gözetliyordu. Harry asasını çabucak kot pantolonunun içine soktu ve masum bir ifade takınmaya

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

çalıştı.

Vernon Enişte, sokağın karşısında, tül perdelerinin ardından gözlerinden ateş saçarak bakan Bayan Yedi Numa-ra'ya el sallayarak, "Nefis bir akşam!" diye haykırdı. "Az önceki egzoz patlamasını duydunuz mu? Petunia'nın da, benim de yüreğimiz ağızımıza geldi!"

Vernon Enişte, meraklı komşuların hepsi pencerelerinden çekilinceye kadar korkunç, manyakça bir şekilde sırtıtmayı sürdürdü. Sonra o sırtıtış yerini öfkeyle gerilmiş bir yüz ifadesine bıraktı ve eniştesi Harry'ye yanına gelmesini işaret etti.

Harry birkaç adım yaklaştı, ama ellerin ona erişip boğabileceği mesafenin dışında durmaya özen gösterdi.

Vernon Enişte hiddetle titreyen kurbağa sesi gibi bir sesle, "Ne halt etmeye yaptın bunu, çocuk?" diye sordu.

Harry sakın sakın, "Neyi ne halt etmeye yaptım?" dedi.

14

Bu arada, o şaklamayı çıkaran kişiyi görme umuduyla, sokağın sağını solunu kollamayı da sürdürüyordu.

"Start tabancası gibi bir ses çıkarmayı, hem de tam bizim -"

Harry kararlı bir edayla, "O sesi ben çıkarmadım," dedi.

Petunia Teyze'nin ince, at gibi suratı da Vernon Enişte-te'nin geniş, mor suratının yanında belirmişti. Dahası onun rengi de mora dönmüştü.

"Niye penceremizin altında sinsi sinsi duruyordun?"

"Evet - evet, tam üstüne bastın, Petunia! Penceremizin altında ne yapıyordun, çocuk?"

Harry kadere rıza göstermiş bir sesle, "Haberleri dinliyordum," dedi.

Teyzesiyle eniştesi birbirlerine öfkeli bakışlar attılar.

"Haberleri dinlemek, ha! Yine mi?"

"Eh, ne de olsa her gün değişiyor," dedi Harry.

"Bana kurnazlık taslama, çocuk! Asıl niyetin ne, bilmek istiyorum - hem bu haberleri dinleme martavaliyla kafamı ütülemekten de vazgeç! Çok iyi biliyorsun ki, senin gibiler -"

"Aman, Vernon!" diye fısıldadı Petunia Teyze. Bunun üzerine Vernon Enişte sesini öyle alçalttı ki, Harry onu duymakta zorlanmaya başladı. "- senin gibiler asla bizim haberlerimize çıkmaz!"

"Siz bu kadar bilirsiniz işte," dedi Harry.

Dursley'ler, faltaşı gibi açık gözlerle birkaç saniye ona baktılar, sonra Petunia Teyze, "Sen pis, küçük bir yalancısın," dedi. "Peki ya bütün o -" o da sesini alçalttı, Harry

15

daha sonraki kelimeyi ancak onun dudaklarını okuyarak çıkarabildi, "- baykuşlar ne yapıyor, sana haber getirmiyorlar madem?"

Vernon Enişte, muzaffer bir fısıltıyla, "Aha!" dedi. "Hadi bakalım, buna da cevap bul, çocuk! Bütün haberleri o mikrop yuvası kuşlardan aldığını bilmiyoruz sanki!"

Harry bir an duraksadı. Bu sefer gerçeği söylemek ona sahiden de bir şeylere mal olacaktı, her ne kadar tey-zesiyle eniştesi bunu itiraf ederken kendini ne kadar kötü hissettiğini hayatta anlayamasalar bile.

"Baykuşlar..." dedi duyusuz bir sesle, "bana haber getirmiyor."

"İnanmıyorum," diye cevap verdi Petunia Teyze hemen.

Vernon Enişte, üstüne basa basa, "Ben de," dedi.

Petunia Teyze, "Bir işler çevirdiğinin farkındayız," dedi.

"Aptal değiliz herhalde," dedi Vernon Enişte.

Bir anda tepesinin taşı atan Harry, "Bak işte bu yeni haber," dedi ve daha Dursley'ler onu çağıramadan olduğu yerde döndü, evin önündeki çimenliği geçti, alçak duvarın üstünden atladı ve sokaktan yukarı doğru yürümeye başladı.

Artık başı dertteydi, bunu biliyordu. Daha sonra tey-zesiyle eniştesinin karşısına çıkıp bu kabalığının bedelini ödeyecekti. Ama şu anda pek de aldırımıyordu, kafasında çok daha acil konular vardı.

Harry şaklamanın, Cisimlenen ya da Buharlaştan biri tarafından çıkartıldığından emindi. Ev cini

Dobby de dur-
16

dük yerde havaya karışıp giderken tam aynı sesi çıkarırdı çünkü. Dobby'nin Privet Drive'da olması mümkün müydü? Dobby şu anda onu takip ediyor olabilir miydi? Bu aklına gelince hemen olduğu yerde dönüp geriye, Privet Drive'a baktı, ama görüldüğü kadarıyla sokak tamamen ıssızdı. Harry de Dobby'nin görünmez hale gelmeyi bilmediğinden emindi.

Nereye gittiğinin pek de farkında olmadan yürüdü, son zamanlarda bu sokaklarda öyle çok taban tepmişti ki, ayaklan onu kendiliğinden en çok dolaştığı yerlere götürüyordu. Birkaç adımda bir dönüp arkasına bakıyordu. Petunia Teyze'nin can çekişen begonyalarının arasında yatarken yakınlarında bir yerde sihirli biri vardı, emindi bundan. Peki, niye kendisiyle konuşmamıştı, niye temas kurmamıştı, hem niye şimdi saklanıyordu?

Derken, tam hayal kırıklığı duygusu doruğa ulaştığında, güveni sarsılmaya başladı.

Belki de duyduğu sihirli bir ses değildi. Belki ait olduğu dünyadan en ufak bir temas işaretini bile büyük bir hevesle beklediğinden, tamamen sıradan gürültüleri fazla büyütüyordu. Bunun, bir komşunun evinde kırılan bir şeyin çıkardığı ses olmadığından emin miydi?

Harry'nin içi fena halde burkuldu ve daha neye uğradığını anlamadan, yaz boyunca başına bela olmuş umutsuzluk duygusu onu yeniden baştan aşağı sardı.

Ertesi sabah çalar saatle beşte uyanacaktı ki, Gelecek Posfasz'nı getiren baykuşa para verebilsin - ama onu almaya devam etmeye değer miydi acaba? Harry bugünlerde birinci sayfaya şöyle bir bakıyor, sonra da gazeteyi bir ke-

17

nara atıveriyordu; gazetenin başındaki budalalar Volde-mort'un geri döndüğünü nihayet anladıklarında, bu haber manşetlere çıkardı nasılsa. Harry'nin ilgilendiği tek haber de buydu.

Şansı varsa eğer, en iyi arkadaşları Ron ve Hermi-one'den mektup getiren baykuşlar da gelirdi ama, onların mektuplarının kendisine haber getireceği yolundaki umutları çoktan yıkılmıştı.

Şu şey hakkında, ne olduğunu bilirsin, fazla bir şey söyleyemeyiz tabii... Mektuplarımız başkalarının eline geçerse diye önemli hiçbir şey söylemememiz tembih edildi... Hayli meşgulüz, ama burada sana ayrıntı veremem... Epeyce bir şeyler oluyor da, artık seni görünce hepsini anlatırız...

İyi de, ne zaman göreceklardı onu? Kimse zahmet edip kesin bir tarih bildirmemişti. Hermione, Harry'nin doğum gününde gönderdiği kartın içine, Seni yakında göreceğimizi umuyorum diye çiziktirmişti ama, yakında ne kadar yakındı ki? Mektuplarındaki belli belirsiz imalardan anlaşıldığı kadarıyla, Hermione ile Ron aynı yerdeydiler, herhalde Ron'ların evinde. O, Privet Drive'a tıklıp kalmışken, ikisinin Kovuk'ta eğleniyor olmalarının düşüncesine bile dayanamıyordu. Aslında onlara o kadar kızgındı ki, doğum gününde gönderdikleri iki kutu Balyumruk çikolatasını açmadan atmıştı. Ama sonra, Petunia Teyze'nin o gece için hazırladığı porsumuş salata önüne sürülünce pişman olmuştu, o başka.

Hem Ron'la Hermione neyle meşguldüler bakalım? Harry'nin kendisi niçin meşgul değildi?

Onlardan çok daha fazla şey halletmeyi becerdiğini kanıtlamamış mıydı?

18

Neler yaptığını hepsi de unutmuş muydu yani? Mezarlığa girip Cedric'in katledilmesini seyreden, sonra da o mezar taşına bağlanan ve ölümün eşiğinden dönen hep o değil miydi?

Harry o yaz belki yüzüncü kere kendi kendine Bunu düşünme dedi, kararlı bir şekilde.

Kâbuslarında mezarlığı ziyaret edip durması yeterince kötüydü zaten, bir de uyanırken kafayı buna takması gerekmiyordu.

Köşeyi dönerek Magnolia Crescent'a girdi; yarı yolda, vaftiz babasını ilk kez gördüğü yerden, bir garajın yanındaki dar yoldan geçti. Hiç değilse Sirius, Harry'nin neler hissettiğini anlıyor gibiydi.

Doğru, onun mektupları da dişe dokunur bir haber verme açısından Ron ve Hermi-one'ninkiler kadar fakirdi ama, hiç değilse eziyet edici imalar yerine ihtiyat ve teselli sözleri içeriyorlardı:

Bunun senin için sinir bozucu olduğunu biliyorum... Burnunu olur olmaz şeylere sokmazsan her şey yolunda gider... Dikkatli ol, cüretkârlık etme...

Harry, Magnolia Crescent'ı geçip Magnolia Road'a saparak, karanlıkta kalmaya başlayan oyun

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

parkına doğru giderken, eh, diye düşündü, (genelde) Sirius'un sözünü dinledim. En azından, sandığını süpürgesine bağlayıp tek başına Kovuk'a gitme yönündeki dayanılmaz arzuya direnmişti. Aslında Harry, örnek bir davranış sergilediğini düşünüyordu. Hele bunca zamandır Privet Drive'a tıklılmanın, Lord Voldemort'un neler yaptığına işaret edebilecek bir şeyler duyma umuduyla çiçek tarhlarında saklanmanın onu ne kadar sinirlendirip öfkelenirdiği düşünülecek olursa. Yine de, büyücü hapishanesi Azkaban'da on

19

iki yıl yatmış, kaçmış, hüküm giydiği cinayeti işlemeye kalkışmış, sonra da çalıntı bir Hipogrif le sıvışmış bir adamın kalkıp da, cüretkârlık etme, demesi biraz küstahçaydı doğrusu. Harry, kilitli park kapısının üstünden atlayıp kavruk otlar arasından yürüdü. Park da onu çevreleyen sokaklar kadar boştu. Salıncaklara gelince, Dudley ile arkadaşlarının şimdiye kadar kırmayı başaramadıkları tek salıncağa oturdu, bir kolunu zincire sardı ve hüzünlü gözlerle yere baktı. Bir daha Dursley'lerin çiçek tarhında saklanamaya-caktı. Yarın haberleri dinlemenin yeni bir yöntemini bulmalıydı. Bu arada bekleyeceği hiçbir şeyi de yoktu, yine huzursuz, tedirgin edici bir gece dışında. Çünkü Cedric'e ilişkin kâbuslardan kurtulsa bile, uzun karanlık koridorlar hakkında rahatsız edici rüyalar görüyordu ve hepsi de çıkmazlarla ya da kilitli kapılarla sona eriyordu. Harry bunun uyanırken hissettiği kapana kısılmışlıkla ilgisi olduğunu sanıyordu. Çoğu kez alındaki eski yara izi de ciddi şekilde batıyordu, ama artık Ron ya da Hermione ya da Sirius'un bunu eskisi kadar ilginç bulacaklarını düşünüp kendini kandırarak hali yoktu. Eskiden yara izinin acıması, Voldemort'un güçlendiğine dair bir uyarı yerine geçerdi. Şimdi Voldemort döndüğüne göre, büyük bir ihtimalle ona, yara izinin sürekli acımasının beklenen bir şey olduğunu hatırlatacaklardı... üzülecek bir şey yok... bayat haber...

Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğu duygusu kabardı içinde, hiddetle haykırmak istedi. O olmasa, kimse Voldemort'un geri döndüğünü bile bilmeyecekti! Ödü-

20

lû de tam dört hafta boyunca, sihirli dünyadan tamamen kopmuş, su kayağı yapan muhabbet kuşlarını duymak için, can çekişen begonyalar arasında çömelmiş halde, Little VVhinging'de tıklılıp kalmaktı! Dumbledore nasıl olur da onu böyle kolaylıkla unutabilirdi? Ron ve Hermi-one neden onu da davet etmeden bir araya gelmişlerdi? Sirius'un ona olduğu yerde kalmasını, uslu durmasını söylemesine daha ne kadar tahammül etmesini bekliyorlardı; ya da aptal Gelecek Postası'na yazıp Voldemort'un döndüğünü belirtme arzusuna dayanmasını? Bu hiddet dolu düşünceler Harry'nin kafasında anafor gibi döndü, ortalığa bunalıcı, kadifemsi bir gece inerken içi öfkeyle buruldu. Hava ılık, kuru ot kokusuyla doluydu, duyulan tek ses de park parmaklıklarının gerisindeki trafiğin hafif uğul tuşuydu.

O salıncakta farkında olmadan kim bilir ne kadar oturmuştu ki, birtakım seslerin derin düşüncelerini böl-mesiyle başını kaldırıp baktı. Çevredeki yolların sokak lambaları, parktan geçen bir grup insanın silüetini çıkaracak kadar kuvvetli, puslu bir ışık yayıyordu. Birisi avaz avaz, kaba bir şarkı söylüyordu. Ötekiler gülüyordu. Yanlarında götürdükleri pahalı yarış bisikletlerinden hafif tıkırtılar geliyordu.

Harry bunların kim olduğunu biliyordu. Öndeki kişinin, sadık çetesinin eşliğinde evine dönen kuzeni Dudley Dursley olduğuna hiç şüphe yoktu.

Dudley her zamanki kadar irikiyimdi, ama bir yıllık sıkı bir rejim uygulaması ve ortaya yeni bir yeteneğinin çıkması, fiziğinde hayli büyük bir değişikliğe yol açmıştı. Vernon

21

Enişte'nin, zahmet edip de dinleyen herkese keyifle anlattığı gibi, Dudley bu yakınlarda Güneydoğu'nun Okullararası Genç Ağır sıklet Boks Şampiyonu olmuştu. Vernon Eniş-te'nin deyişle "asil spor", Dudley'yi, ilkokul günlerinde Harry onun ilk kum torbası görevini yerine getirdiği zamankinden de daha heybetli kılmıştı. Harry artık kuzeninden hiç mi hiç korkmuyordu, ama Dudley'nin eskisinden daha sıkı yumruk atmasının ya da hedefe tam isabet kaydetmesinin de sevindirici bir yanı olmadığını düşünüyordu. Semtin bütün çocuklarının ondan ödü kopuyordu - hatta onlara kaşarlanmış bir sokak serserisi olduğu ve St Brutus İflah Olmaz Suçlu Çocuklar Güvenlik Merkezi'ne gittiği söylenen "o Potter denen çocuk"tan bile fazla korkuyorlardı ondan.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Harry çimlerden geçen karanlık gölgelere baktı ve bu gece kimi dövdüklerini merak etti. Onlara bakarken, Etrafınıza bakın, diye düşündüğünü fark etti birden. Hadi... etrafınıza bakın... Burada tek başıma oturuyorum... gelin de şansınızı deneyin...

Dudley'nin arkadaşları onun orada oturduğunu görselerdi eğer, hemen yanında biteceklerinden emindi. Peki, Dudley ne yapardı o zaman? Çetesinin önünde şanına leke sürdürmek istemezdi elbette, ama Harry'yi kışkırtmaktan da ödü kopardı... Dudley'nin iki arada bir derede kalışını izlemek gerçekten de eğlenceli olurdu doğrusu; ona bulaşmak, onu gözlemek, hem de o cevap vermekten acizken... ve eğer diğerlerinden herhangi biri Harry'ye vurmaya kalkarsa, hazırды - asası yanındaydı. Denesinler bakalım... sinir bozukluğunun bir kısmını vaktiyle hayatını

22

cehenneme çevirmiş olan çocuklardan çıkarmaya bayılırdı doğrusu.

Ama dönmediler, onu görmediler, neredeyse parmaklıklara varmışlardı. Harry, onlara seslenme dürtüsüne hâkim oldu... kavga aranmak akıllıca bir şey değildi... büyüye başvurmamalıydı... yoksa yeniden okuldan atılmayı göze almış olurdu.

Dudley'nin çetesinin sesi giderek azalıp kesildi; artık gözden kaybolmuşlardı, Magnolia Road'da ilerliyorlardı.

Harry can sıkıntısıyla, Al işte, Sinüs, diye düşündü. Cüretkârlık etmedim. Burnumu olur olmaz şeylere sokmadım. Senin yaptıklarının tam tersi yani.

Ayağa kalkıp gerindi. Petunia Teyze ile Vernon Enişte, eve dönme saatinin Dudley'nin geldiği saat olduğuna inanırlardı, ondan bir dakika bile sonra gitsen, geç kalmış olurdun. Vernon Enişte, bir kez daha eve Dudley'den geç gelirse Harry'yi barakaya kapamakla tehdit etmişti. Esnemesini bastırarak, kaşları hâlâ çatık, park kapısına doğru yola koyuldu.

Magnolia Road da Privet Drive gibi, çimleri manikürden geçmişe benzeyen koca koca, kutu kutu evlerle doluydu, hepsi Vernon Enişte'ninkine benzer çok temiz arabalar kullanan koca koca, eski kafalı sahipleri vardı. Harry, Little VWhinging'i geceleri tercih ederdi; geceleri, perdeleri inmiş pencereler karanlıkta mücevher parlaklığında renk yamaları oluştururdu ve ev sahiplerinin yanından geçerken "asi genç" görünüşünü onaylamayan mırıltılar duyma tehlikesi yoktu. Çabuk çabuk yürüdü, böylece de daha Magnolia Road'un yarısındayken Dudley'nin çe-

23

tesi yeniden görüş alanına girdi, Magnolia Crescent'in girişinde vedalaşıyorlardı. Harry büyük bir leylak ağacının gölgesine sığınıp bekledi.

"... domuz gibi viyakladı, değil mi?" diyordu Mal-colm, ötekilerin canı yürekten kahkahaları arasında.

"İyi sağ kroşeydi, Koca D," dedi Piers.

Dudley, "Yarın aynı saatte," dedi.

"Bizim evde; annemle babam dışarıda olacak," dedi Gordon.

"Görüşürüz o zaman," dedi Dudley.

"Eyvallah, Dud!"

"Görüşürüz, Koca D!"

Harry yeniden yola koyulmadan önce, çetenin geri kalanı gitsin diye bekledi. Sesleri bir kez daha kaybolunca, köşeyi dönüp Magnolia Crescent'a girdi ve çok hızlı yürüyerek kısa sürede Dudley'ye seslenecek mesafeye geldi. Dudley akordu bozuk bir ıslık eşliğinde aheste beste yürüyordu.

"Hey, Koca D!"

Dudley döndü.

"Ha," diye homurdandı. "Sen miydin?"

"Sen ne zaman 'Koca D' oldun bakalım?" dedi Harry.

Dudley, "Kes sesini," diye hırlayıp başını çevirdi.

Harry sırtıp adımlarını kuzeninin adımlarına uydurarak, "Kıyak isim," dedi. "Ama sen benim için hep Tini Minicik Dudleycik' olacaksın."

"Sana KES SESİNİ dedim!" dedi Dudley, salam gibi ellerini yumruk yapmıştı.

"Çocuklar annenin sana böyle dediğini bilmiyor mu?"

"Kapa çeneni."

24

"Ona kapa çeneni demiyorsun ama. Peki ya 'Bıcırık' ya da 'Agucuk Gugucuk' diyebilir miyim?" Dudley hiçbir şey söylemedi. Harry'ye vurmamak için bütün gayretiyle kendine hâkim olmaya çalışıyor gibiydi.

"Ee, bu akşam kimi dövdünüz?" diye sordu Harry, gülümsemesi yüzünden silinerek. "Yine on yaşında birini mi? İki gece önce Mark Evans'ı dövdüğünüzü biliyorum -"

"Kendi kaşındı," diye hırladı Dudley.

"Yok canım?"

"Bana hakaret etti."

"Öyle mi? Yoksa sana arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir domuza benzediğini mi söyledi? Öyleyse eğer, buna 'hakaret etmek' demezler, Dud; bu, gerçeğin ta kendisi."

Dudley'nin çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. Onu böylesine kızdığını bilmek Harry'ye büyük bir tatmin duygusu veriyordu. Sanki kendi sinir bozukluğunu kuzenine, elindeki tek çıkış noktasına akıtiyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Dar yoldan Harry'nin Sirius'u ilk kez gördüğü yere döndüler, burası Magnolia Crescent ile VVisteria VValk arasında bir kestirme yol oluşturuyordu. Bomboştı, sokak lambası da olmadığı için, birleştirdiği sokaklardan çok daha karanlıktı. Bir taraftaki garaj duvarları ve diğer taraftaki yüksek çit ayak seslerini boğuyordu.

"O şeyi taşıdığın için kendini koca adam sanıyorsun, değil mi?" dedi Dudley, birkaç saniye sonra.

"Ne şeyi?"

25

"O işte... sakladığın o şeyi."

Harry yeniden sırttı.

"Göründüğün kadar salak değilsin, ha Dud? Zaten o kadar salak olsan, aynı anda hem yürüyüp hem konuşamazdın, değil mi ya?"

Harry asasını çıkardı. Dudley'nin göz ucuyla asaya baktığını gördü.

Dudley hemen, "İznin yok," dedi. "Olmadığını biliyorum. Yoksa gittiğin o ucube okulundan sepetlerler seni."

"Kuralları değiştirmediklerini nereden biliyorsun, Koca D?"

"Değiştirmediler işte," dedi Dudley, ama o kadar da emin görünmüyordu.

Harry alçak sesle güldü.

"O şey olmadan benimle dövüşecek cesaretin yok, değil mi?" diye homurdandı Dudley.

"Ama senin on yaşında bir çocuğu dövmek için sadece dört kişiye ihtiyacın var, değil mi? Hem o herkesin kafasına kaktığın boks unvanın var ya? Rakibin kaç yaşındaydı? Yedi mi? Sekiz mi?"

"On altı yaşındaydı, çok merak ediyorsan," diye hırladı Dudley, "ve ben onunla işimi bitirince yirmi dakika baygın kaldı, hem de senden iki kat ağırdı. Sen dur hele, ben babama o şeyi çıkardığını söyleyeyim de -"

"Şimdi de babacığa koşuyoruz, öyle mi? Yoksa tini mini boks şampiyonu, berbat Harry'nin asısından korkuyor mu?"

Dudley, "Geceleri bu kadar cesur değilsin ama, ha?" diye pis pis güldü.

26

"Şu anda gece zaten, Didoşçuk. Hava böyle kararınca ona gece diyoruz."

Dudley, "Ben yatakta olduğun zamanı kastediyorum!" diye hırladı.

Durmuştu. Harry de durup kuzenine baktı. Dudley'nin koca suratının küçük bir bölümünü görüyordu, ama o bölümde tuhaf bir muzaffer ifade vardı.

Harry afallamış halde, "Nasıl yani, yataktayken cesur değilmişim?" diye sordu. "Neden korkacakmışım, yastıklardan falan mı?"

Dudley soluk soluğa, "Dün gece seni duydum," dedi. "Uykunda konuşuyordun. İnliyordun."

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harry tekrar, ama sanki içine soğuk bir şey saplanmıştı. Önceki gece rüyasında mezarlığı yeniden ziyaret etmişti çünkü.
Dudley havlarcasma kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı, sonra ince, inilleyen bir sesle konuştu.
" 'Cedric'i öldürme! Cedric'i öldürme!' Cedric de kim - erkek arkadaşın mı?"
"Ben - yalan söylüyorsun," dedi Harry otomatikman. Ama ağız kurumuştu. Dudley'nin yalan söylemediğini biliyordu - yoksa Cedric'ten nasıl haberi olurdu?
" 'Baba! Yardım et, baba! Beni öldürecek, baba! Ühü ühüü!'"
Harry yavaşça, "Kes sesini," dedi. "Kes sesini, Dudley. Seni uyarıyorum!"
" 'Baba, yardım et bana! Anne, bana yardım et! Cedric'i öldürdü! İmdat, baba! Yoksa beni -' O şeyi bana doğru tutma!"

27

Dudley dar sokağın duvarına doğru geriledi. Harry asayı tam onun kalbine doğru tutuyordu. Dudley'ye duyduğu on dört yıllık nefretin damarlarında nabız gibi attığını hissediyordu - şimdi saldırmak için, Dudley'ye bir uğursuzluk büyüsü yapıp onu eve ağızsız dilsiz, antenleri uzamış bir böcek gibi sürüne sürüne göndermek için neler vermezdi...
Harry, "Bir daha bunun lafını etme," diye hırladı. "Beni anlıyor musun?"
"O şeyi başka yere doğru tut!"
"Sana beni anlıyor musun dedim."
"O şeyi başka yere doğru tut!"
"BENİ ANLIYOR MUSUN?"
"O ŞEYİ BENİM ÜSTÜMDEN -"
Dudley, sanki buzlu suya batırılmış gibi zorlukla, zan-gırdayarak nefesini içine çekti. Geceye bir şeyler olmuştu. Yıldızlarla bezenmiş çivit mavisi gökyüzü birden kapkara ve ışısız hale gelmişti -yıldızlar da, ay da, dar sokağın iki ucundaki sisli sokak lambaları da yok olmuştu. Arabaların uzaktan gelen uğultusu ve ağaçların fısıltısı da gitmişti. Sıcacık akşam birden insanın iliklerine işleyecek, ısırarak gibi soğumuştu. Mutlak, nüfuz edilmez, suskun bir karanlıkla sarılmışlardı, sanki dev bir el bütün sokağın üzerine kalın, buz gibi bir örtü örtmüş de onları körleştirmiş gibiydi.
Harry bir an, istemeden büyü yaptığını düşündü, üstelik de elinden geldiği kadar şiddetle buna karşı koyduğu halde - sonra mantığı duygularına hâkim oldu - yıldızları yok edecek güce sahip değildi ki. Bir şeyler görme-
28

ye çalışarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi, ama ağırlığı olmayan bir peçe gibi gözlerine bastırıyordu karanlık.

Dudley'nin dehşete kapılmış sesi Harry'nin kulağına geldi.

"N-ne y-yapıyorsun? D-dur!"

"Hiçbir şey yapmıyorum! Sesini kes ve kımıldama!"

"B-ben göremiyorum! B-ben kör o-oldum! Ben -"

"Kes sesini dedim sana!"

Harry olduğu yerde hareketsiz kaldı, görmeyen gözlerini sağa sola çevirdi. Soğuk öyle yoğundu ki, tir tir titriyordu; kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu - gözlerini açabildiği kadar açıp boş boş, görmeden etrafa bakındı.

Mümkün değildi... burada olamazlardı... hayır, Little VVhinging'de olamazlardı... kulak kesildi... onları görmeden önce duyması gerekirdi...

"B-babama söyleyeceğim!" diye sızıldandı Dudley. "N-nerdesin? Ne y-yapıyorsun -?"

"Susar mısın sen?" dedi Harry tıslarcasına, "dinlemeye çalışı-"

Ama kendi sustu. Tam da korktuğu şeyi duymuştu.

Dar sokakta onlardan başka bir şey daha vardı, uzun uzun, boğuk boğuk, hırıltılı hırıltılı nefes alan bir şey. Harry dondurucu havada titreyerek dururken müthiş bir korkuyla sarsıldı.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"K-kes şunu! Yapma diyorum! Ç-çakarım sana, yemin ederim çakarım!"

"Dudley, kes -"

29

BAM.

Harry'nin başının yanına gelen bir yumruk, ayaklarını yerden kesti. Gözlerinin önünde küçük beyaz ışıklar uçtu. Bir saat içinde ikinci kez, Harry başının ortadan ikiye ayrıldığını sandı. Bir an sonra yere yapışmıştı, asası da elinden uçup gitmişti.

"Dudley, seni gerizekâli!" diye feryat etti Harry, dört ayak üstünde doğrulmaya çalışırken acıdan gözleri doldu, karanlıkta deli gibi etrafını yokluyordu. Dudley'nin körle-mesine gittiğini, sokağın kenarındaki çite çarptığını, sendelediğini duydu.

"DUDLEY, GERİ DÖN! DOSDOĞRU ÜSTÜNE GİDİYORSUN!"

Korkunç bir ciyaklama duyuldu, Dudley'nin ayak sesleri kesildi. Aynı anda Harry, arkasında sinsî, buz gibi bir soğuk hissetti. Bu tek bir anlama gelebilirdi. Sayıları bir taneden fazlaydı.

"DUDLEY, AĞZINI KAPALI TUT! NE YAPARSAN YAP, AĞZINI KAPALI TUT! Asa!" diye telaşla mırıldandı Harry, elleri örümcekler gibi yerde uçuşuyordu. "Nerede - bu asa - hadi diyorum - lumos!"

Bulmasında ona yardımcı olsun diye çaresizce ışık aradığı için, büyüü otomatikman söylemişti - gözlerine inanamayarak, sağ elinin birkaç santim ötesinde ışığın yandığını görüp ferahladı - asanın ucu ışıktanmıştı. Harry asayı kaptı, ayağa fırladı ve geri döndü.

Midesi altüst oldu.

Heybetli, kukuletalı bir gölge kayarcasına ona doğru yaklaşıyordu; yerin üstünde süzülüyor, cüppesinin altın-

30

da ayak da yüz de görünmüyordu. Gelirken geceyi emiyordu.

Geri geri sendeleyeyen Harry asasını kaldırdı.

"Expecto patronum!"

Asanın ucundan gümüşü bir buhar demeti çıktı ve Ruh Emici yavaşladı, ama büyü tam anlamıyla işlememişti; ayakları dolaşan Harry, Ruh Emici üstüne doğru gelirken daha da geriledi, kapıldığı panik beynini puslandırırmıştı - konsantre ol -

Ruh Emici'nin cüppesinin altından gri, yapış yapış görünen, lekeli iki el çıktı, ona uzandı. Bir çağıldama sesi Harry'nin kulaklarını doldurdu.

"Expecto patronum!"

Sesi cılızdı, uzaktan geliyordu. Asadan ikinci bir gümüşü duman demeti süzüldü, ama bu, ilkinden de cılızdı

- yapamayacaktı artık, büyüün üstesinden gelemeyecekti.

Başının içinde bir kahkaha yankılanıyordu, acı, tiz bir kahkaha... Ruh Emici'nin pis kokulu, ölüm gibi soğuk nefesinin kendi ciğerlerini doldurduğunu, onu boğduğunu hissedebiliyordu - düşün... mutlu bir şey...

Ama içinde hiç mutluluk kalmamıştı ki... Ruh Emici'nin buz gibi parmakları boğazına kenetlenmek üzereydi

- tiz kahkaha gittikçe daha da şiddetleniyordu. Kafasının içinde bir ses konuştu: "Ölüme boyun eğ, Harry... acısız bile olabilir... ben bilemem... hiç ölmedim..."

Ron ve Hermione'yi bir daha asla göremeyecekti -Soluk almaya çalışırken, yüzlerini zihninde net olarak canlandırdı birden.

31

"EXPECTO PATRONUM!"

Harry'nin asasının ucundan koskocaman, gümüşü, ça-talboynuzlu bir geyik fırladı. Boynuzları Ruh Emici'yi kalbinin olması gereken yerden yakaladı; Ruh Emici geriye savruldu, tıpkı karanlığın kendisi gibi ağırlıktan yoksundu. Geyiğin saldırısı karşısında, mağlup, yarasa gibi, kaçtı gitti.

Harry geyiğe, "BURADAN!" diye bağırdı. Olduğu yerde dönerek sokaktan aşağı bir koşu kopardı, ışıklı asasını önünde tutuyordu. "DUDLEY? DUDLEY!"

On adım anca gitmişti ki, onlara ulaştı: Dudley kıvrılmış, yerde yatıyordu, kollarını yüzüne

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

kapamıştı, ikinci bir Ruh Emici, üzerine eğilmiş, bileklerini yapış yapış elleriyle kavramış, onları yavaşça, neredeyse şefkatle ayırıyor, kukuletalı başını, sanki onu öpecekmiş gibi Dudley'nin yüzüne yaklaştırıyordu.

Harry, "YAKALA!" diye böğürdü. Büyüyle yarattığı çatalboynuzlu gümüşü geyik, çağıldayan, kükreyen bir sesle, yanından dörtnala geçti. Gümüşü boynuzlar onu yakaladığında Ruh Emici'nin gözsüz yüzü Dudley'ninkin-den iki üç santim ötedeydi; havaya savruldu, diğeri gibi süzülerek karanlığa karıştı; geyik ise sokağın sonuna kadar eşkin adımlarla gitti ve gümüşü sisin içinde eriyip kayboldu.

Ay, yıldızlar ve sokak lambaları yeniden can buldu. Sokak boyunca ılık bir rüzgâr esti. Komşu bahçelerde ağaçlar hışırdadı ve havayı yeniden Magnolia Crescent'ta-ki arabaların olağan uğultusu doldurdu. Harry neredeyse kıpırdamadan durdu, bütün duyuları titreşim halinde,

32

aniden normale dönüşe ayak uydurmaya çalıştı. Bir dakika sonra ise, tişörtünün bedenine yapıştığını fark etti; ter içinde kalmıştı.

Az önce olup bitenlere inanamıyordu. Ruh Emici'ler burada, Little VVhinging'de ha!

Dudley yerde kıvrılmış yatıyordu, inliyor, titriyordu. Harry onun ayağa kalkacak halde olup olmadığını görmek için eğildi, ama sonra arkasından, koşan birinin gürültülü ayak sesleri geldi.

İçgüdüsel olarak asasını yeniden kaldırdı, yeni gelenle yüz yüze gelmek için topuklarının üstünde hızla döndü.

Kedi düşkünün kaçık ihtiyar hanım Mrs Figg soluk soluğa görüş alanına girdi. Kır düşmüş saçları filesinden kurtulmuştu, bileğinden şingirdayan bir pazar filesi sarkıyordu, ayakları da ekose kumaş terliklerinden yarı yarıya dışarı çıkmıştı. Harry asasını çabucak saklamaya çalıştı, ama -

"Çıkar şunu, budala çocuk!" diye haykırdı kadın. "Ya etrafta daha da varsa? Ah, bu Mundungus Fletcher'ı öldüreceğimi"

33

İKİNCİ BÖLÜM

Bir Baykuş Olayı

"Ne?" dedi Harry, şaşkın şaşkın.

"Gitti!" dedi Mrs Figg, ellerini ovuşturarak. "Birine gitti, bir süpürgecin arkasından düşen birkaç kazana ba-kacakmış! Gidersen derini yüzerini dedim, dinlemedi. Bak başımıza neler geldi! Ruh Emici'ler! İyi ki Mr Tibbles'ı görevlendirmişim! Neyse, burada böyle dikilecek vaktimiz yok! Çabuk ol, seni geri götürmemiz lazım! Of, başımıza ne işler açılacak şimdi! Onu öldüreceğimi"

"Ama -" Harry için sokakta iki Ruh Emici'yle karşılaşmak ne kadar büyük bir soksa, bu kaçık yaşlı komşunun Ruh Emici'lerin ne olduğunu bilmesi de neredeyse o kadar büyük bir şoktu. "Siz - siz cadı mısınız?"

"Ben bir Kofti'yim, Mundungus da bunu gayet iyi biliyor. Ruh Emici'leri püskürtmede sana nasıl yardım edebilirdim ki? Seni tamamen korunmasız bıraktı gitti, üstelik uyarmıştım onu -"

"Bu Mundungus beni takip mi ediyordu? Dur bir dakika - o'ydu demek! Evimin önünde Buharlaşan oydu!"

"Evet, evet, evet, ama çok şükür ki ne olur ne olmaz

34

diye Mr Tibbles'ı bir arabanın altına yerleştirmişim, geldi beni uyardı, ama evine geldiğimde sen gitmiştin bile -şimdiyse - ah, Dumbledore ne der buna? Sen!" diye haykırdı hâlâ yerde yatan Dudley'ye. "Koca poponu yerden kaldır bakayım, hemen!"

"Dumbledore'u tanıyor musunuz?" dedi Harry, ona şaşkın gözlerle bakarak.

"Tabii ki Dumbledore'u tanıyorum, Dumbledore'u kim tanımaz? Haydi ama - geri dönerlerse sana pek yardım edemem, bir çay poşetine bile Biçim Değiştirtmekten acizim ben."

Eğildi ve buruş buruş elleriyle Dudley'nin kocaman kollarından birini tutup çekti.

"Kalksana, işe yaramaz ahmak, kalk!"

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Ama Dudley ya kalkamıyor, ya da kalkmıyordu. Yerde öylece kaldı, tir tir titriyordu, suratı kül gibi, ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Ben yaparım." Harry, Dudley'nin kolundan tutup çekti. Muazzam bir çabayla onu ayağa kaldırmayı başardı. Dudley bayılmanın eşiğinde görünüyordu. Küçük gözleri yuvalarında fıldır fıldır dönüyor, yüzünden aşağı ter bo-şanıyordu; Harry onu bırakır bırakmaz tehlikeli bir şekilde yalpaladı.

"Çabuk!" dedi Mrs Figg telaşla.

Harry, Dudley'nin kocaman kollarından birini kendi omzuna doladı ve ağırlığı altında hafiften beli bükülerek, onu yola doğru sürükledi. Mrs Figg önleri sıra sendeleye sendeleye yürüyor, endişeyle her köşeden başını uzatıp bakıyordu.

35

"Asanı hazır tut," dedi Harry'ye, VVisteria VValk'a girerlerken. "Gizlilik Nizamnamesi'ni boşver artık, zaten belli oldu, burnumuzdan fitil fitil gelecek, varsın ölümümüz yumurtadan olacağına ejderhadan olsun. Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması ha... Dumbledore tam da bundan korkuyordu işte - Sokağın sonundaki de ne öyle? Aman, Mr Prentice'mis... asanı ortadan kaldırmasına, çocuk, benden hayır yok diye diye tüy bitti dilimde!"

Bir elle asa tutarken öbürüyle Dudley'yi çekmek hiç de kolay iş değildi. Harry sabırsızlıkla dirseğini kuzeninin böğrüne dayayıp onu dürttü, ama Dudley bağımsız hareket etme arzusunu hepten yitirmiş görünüyordu. Kendini bütün ağırlığıyla Harry'nin omzuna bırakmıştı, koca ayakları yerde sürükleniyordu.

"Niye bana Kofti olduğunuzu söylemediniz, Mrs Figg?" diye sordu Harry, yürümeye devam etme çabasından soluk soluğa. "Defalarca evinize geldim - niye bir şey demediniz?"

"Dumbledore'un emri. Sana göz kulak olacaktım ama hiçbir şey anlatmayacaktım, çok küçüktün çünkü. Seni canından bezdirdiğim için çok özür dilerim, Harry, ama Dursley'ler bende keyif çattığını düşünseler, hayatta izin vermezlerdi gelmene. Kolay değildi yani... of, oof," dedi trajik bir sesle, ellerini bir kez daha ovuşturarak, "hele Dumbledore bunu bir duysun - Mundungus nasıl gider, gece yarısına kadar görevde kalması gerekiyordu - nerde ki bu adam? Olanları Dumbledore'a nasıl anlatacağım şimdi? Cisimlenemem ki ben!"

"Benim bir baykuşum var, onu ödünç alabilirsiniz,"

36

diye inledi Harry, Dudley'nin ağırlığı altında omurgasının kırılıp kırılmayacağını merak ederek.

"Harry anlamıyorsun! Dumbledore'un mümkün olduğunca hızlı hareket etmesi gerekecek.

Bakanlık'ın küçük yaşta büyüü tespit etmek için kendi yöntemleri var, senden çoktan haberleri olmuştur, hiç şüphelen olmasın."

"Ama Ruh Emici'lerden kurtulmaya çalışıyordum, büyüye başvurmak zorundaydım - herhalde Ruh Emi-ci'lerin Wisteria Walk'ta ne işi vardı diye meraklanırlar asıl, değil mi?

"Aah, ah, keşke öyle olsa, ama korkarım ki - MUN-DUNGUS FLETCHER, ÖLDÜN SEN!"

Şak diye bir sesin ardından, ortalığa bayat tütünle karışık kuvvetli bir içki kokusu yayıldı. Tam karşılarında, yırtık pırtık paltolu, bodur, tıraşsız bir adam belirmişti. Kısa çarpık bacakları, uzun dağınık kızıl-sarı saçları ve koca kulaklı bastıbacak av köpeklerinin hüzünlü havasını taşıyan, kan çanağı gibi torba torba gözleri vardı. Ayrıca elinde gümüşü renkte, sarıp sarmalanmış bir şey tutuyordu. Harry bunu görür görmez bir Görünmezlik Pelerini olduğunu anladı.

"N'oluyo, Figgy?" dedi, bir Mrs Figg'e, bir Harry'ye, bir Dudley'ye bakarak. "Gizlilik öldü mü?"

"Şimdi sana gösteririm gizliliği" diye bağırdı Mrs Figg. "Ne olacak, Ruh Emiciler oldu, seni işe yaramaz, kaytarıcı, sinsî hırsız!"

"Ruh Emici'ler mi?" diye tekrar etti Mundungus, adeta donakalarak. "Ruh Emici'ler ha, burda ha?"

"Yaa, burda, beş para etmez yarasa pisliği seni!" diye

37

ciyak ciyak bağırdı Mrs Figg. "Ruh Emici'ler gelip senin nöbetinde çocuğa saldırıyor!"

"Vay canına/" dedi Mundungus cılız bir sesle, bir Harry'ye, bir Mrs Figg'e bakarak. "Vay canına, ben -"

"Sense çalıntı kazan peşinde koşuyorsun! Sana gitme demedim mi ben, ha? Demedim mi?"

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Ben - şeyy, ben -" Mundungus fena halde tedirgin olmuş gibiydi. "Çok - çok iyi bir iş imkânıydı, yani -"

Mrs Figg kolunu kaldırıp, ucundan sarkan pazar file-siyle Mundungus'un suratına ve boynuna vurmaya başladı; gelen şingirtiyi bakılırsa, filenin içi kedi maması doluydu.

"Ahh - yav bırak - brrak beni, deli moruk! Birinin Dumbledore'a söylemesi lazım!"

"Evet - söylemesi - lazım!" diye bağırdı Mrs Figg, kedi maması dolu fileyi eli uzandığımcı

Mundungus'un her yanına savurarak. "Ve - o - biri - sen - olsan - iyi - olur -hem - niye - burada - kalıp - yardım - etmediğini - de - anlatırsın!"

"Saç filene hâkim ol yav!" dedi Mundungus, başını kollarıyla korumaya çalışarak. "Gidiyorum, gidiyorum!"

Ve yine yüksek bir şak sesiyle kayboldu.

"Umarım Dumbledore onu gebertir!" dedi Mrs Figg hiddetle. "Hadi ama, Harry, ne bekliyorsun?"

Harry, Dudley'nin cüssesi altında güç bela yürüyebiliyordu, ama kalan bir gıdım nefesini de bunu belirterek tüketmemeye karar verdi. Yarı baygın Dudley'yi kolundan çekti ve yalpalayarak ilerledi.

"Seni kapıya kadar götüreyim," dedi Mrs Figg, Privet

38

Drive'a girerlerken. "Belki başka Ruh Emici de vardır etrafta diye... eyvah ki ne eyvah, nasıl bir felaket bu... bir de sen kendin püskürtmek zorunda kaldın onları... halbuki Dumbledore ne pahasına olursa olsun senin büyü yapmanı önlememizi söylemişti bize... eh, gerçi dökülmüş iksirin arkasından ağlanmaz... ama kedi de cinperilerin arasına daldı bir kere."

"Yani," dedi Harry soluk soluğa, "Dumbledore... beni... takip mi ettiriyordu?"

"Tabii ki takip ettiriyordu," dedi Mrs Figg sabırsızca. "Ne yani, hazıranda olanlardan sonra kendi başına dolaşmana izin vermesini mi bekliyordun? Aman Yarabbi, çocuk, bir de bana senin için akıllı demişlerdi... İşte geldik... şimdi içeri gir ve orada bekle," dedi, dört numaraya ulaştıklarında.

"Sanırım biri kısa sürede seninle temasa geçecektir."

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu Harry hemen.

"Doğruca eve gidiyorum," dedi Mrs Figg, karanlık şokağı gözleriyle tarayarak ve ürpererek. "Yeni talimat beklemem gerekiyor. Sen evde kal yeter. İyi geceler."

"Bir dakika, gitmeyin! Daha sormak istediğim -"

Ama Mrs Figg, kumaş terlikleri şıpıdık şıpıdık ederek, pazar filesi şingirdayarak, hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı çoktan.

"Durun!" diye bağırdı Harry arkasından. Dumble-dore'la temasta olan birine soracak milyon tane sorusu vardı; ama birkaç saniye sonra Mrs Figg karanlığa karışmıştı bile. Harry asık bir suratla Dudley'yi omzunun daha rahat bir yerine dayadı ve dört numaranın bahçesinde ağır ağır, güç bela ilerledi.

39

Holün ışığı yanıyordu. Harry esasını kot pantolonunun beline soktu, zili çaldı ve Petunia Teyze'nin ön kapıdaki camda tuhaf bir biçimde dalgalanan silüetinin giderek büyüdüğünü izledi.

"Diddy! Nihayet, ben de merak - merak - Diddy, ne oldu?"

Harry göz ucuyla Dudley'ye şöyle bir baktı ve kolunun altından tam vaktinde çıktı. Suratı soluk yeşile dönmüş olan Dudley bir an olduğu yerde sallandı... sonra da ağzını açıp paspasın üstüne kustu.

"DİDDY! Diddy, neyin var senin? Vernon? VER-NON!"

Harry'nin eniştesi oturma odasından langır lungur koşuşturarak geldi. Endişelendiği zamanlarda hep olduğu gibi, posbıyığı bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Telaş içinde, Petunia Teyze'nin, dizlerinin bağı çözülmüş olan Dud-ley'yi kapı eşiğinden geçirmesine yardım etmeye koştu, bir yandan da kustumuk havuzuna basmamaya çalışıyordu.

"Hasta, Vernon!"

"Nen var, oğlum? Ne oldu? Mrs Polkiss sana çay diye ne idüğü belirsiz bir şey mi verdi?"

"Niye üstün başın toz toprak içinde, yavrum? Yere mi yattın?"

"Dur bir dakika - hırsızlar mı saldırdı yoksa?"

Petunia Teyze çığlığı bastı.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Polisi ara, Vernon! Polisi ara! Diddy, yavrum, konuş anneciğinle! Ne yaptılar sana?"

Bütün o patırtıda kimse Harry'yi fark etmemişti, bu da onun işine geliyordu tabii. Vernon Enişte kapıyı çarpa-

40

rak kapatmadan kendini içeri atmayı başardı ve Durs-ley'ler gürültülü bir şekilde holden mutfağa ilerlerken, usul usul, çıt çıkarmadan merdivenlere doğru gitti.

"Kim yaptı, oğlum? İsimlerini ver bize. Yakalarız onları, sen hiç merak etme."

"Şşşt! Bir şey söylemeye çalışıyor, Vernon! Ne var, Diddy? Söyle anneciğine!"

Harry ayağını en alt basamağa koymuştu ki, Dudley yeniden sesine kavuştu.

"O."

Harry, ayağı basamakta, kalakaldı, yüzünü buruşturmuş, patlamayı bekliyordu.

"ÇOCUK! BURAYA GEL!"

Harry yarı korkulu yarı kızgın, ayağını yavaşça basamaktan indirdi ve geri dönüp Dursley'lerin peşinden gitti.

Dışarıdaki karanlıktan sonra, haddinden fazla temiz mutfağın tuhaf, hayal gibi bir ışıltısı vardı.

Petunia Teyze, Dudley'yi bir iskemleye doğru götürüyordu; Dudley hâlâ bayağı yeşil ve yapış yapış görünüyordu. Vernon Enişte bulaşıklığın önünde durmuş, küçücük kısık gözleriyle Harry'ye ters ters bakıyordu.

"Oğluma ne yaptın?" dedi tehditkâr bir hırıltıyla.

"Hiçbir şey," dedi Harry, Vernon Enişte'nin ona inanmayacağını bile bile.

"Ne yaptı sana, Diddy?" dedi Petunia Teyze, titreyen bir sesle. Bir taraftan da elindeki süngerle Dudley'nin deri montunun önündeki kusmuğu siliyordu. "Yoksa - yoksa hani o şeyden mi yaptı, yavrum? Yoksa - şeyini mi kullandı?"

41

•

Dudley ağır ağır, titreyerek başını salladı.

Petunia Teyze feryat eder, Vernon Enişte ise yumruklarını kaldırırken, Harry, "Hiç de kullanmadım!" dedi sert bir sesle. "Ona hiçbir şey yapmadım, ben değildim o -"

Ama tam o sırada mutfak penceresinden içeri bir hüt-hüt kuşu süzüldü. Vernon Enişte'nin kafasını sıyıran hüthüt mutfağın öbür tarafına uçtu, gagasında taşıdığı kocaman parşömen zarfı Harry'nin ayaklarına bıraktı, kanadının ucu buzdolabının tepesini sıyırarak zarfı bir şekilde döndü, pencereden çıktı ve bahçenin üzerinden uçup gözden kayboldu.

"BAYKUŞ HA!" diye böğürdü Vernon Enişte. Mutfak penceresini çarparken, şakağındaki yorgun düşmüş damar öfkeyle atıyordu. "YİNE Mİ BAYKUŞ! EVİMDE BAYKUŞ İSTEMİYORUM ARTIK!"

Ama Harry zarfı açmaya koyulmuştu bile. Kalbi âde-melması civarında bir yerde atarken mektubu çıkardı.

Sayın Mr Potter,

Bu akşam saat dokuzu yirmi üç dakika geçe, Mugg-le'lann yaşadığı bir bölgede ve bir Muggle'ın yanında Pat-ronus Büyüsü yaptığınıza dair istihbarat aldık.

Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesinin böylesine ciddi bir ihlalinin sonucu olarak, Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulundan atılmış bulunmaktasınız. Bakanlık temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek.

Daha önce de Uluslararası Sihirbazlar Konfederasyonu Gizlilik Nizamnamesi Bölüm 13'e aykırı bir eylemde bu-

42

İlnmaktan dolayı resmi bir uyan almış olduğunuzdan, 12 Ağustos sabahı saat y'da Sihir Bakanlığı'nda bir disiplin duruşması için hazır bulunmanız gerektiğini üzülerek bildiriyoruz.

Esenlikler dileriz,

Saygılarımızla,

Mafalda Hopkirk
Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi
Sihir Bakanlığı

Harry mektubu başından sonuna iki kere okudu. Vernon Enişte ve Petunia Teyze'nin konuştuğunun hayal meyal farkındaydı. Kafasının içi olduğu gibi buz tutmuş, hissizleşmişti sanki. Zihnine tek bir gerçek ulaşabiliyor, hatta bir ok gibi saplanıp felç ediyordu. Hog-warts'tan atılmıştı. Her şey bitmişti. Asla geri dönemeyecekti.

Başını kaldırıp Dursley'lere baktı. Vernon Enişte'nin yüzü iyiden iyiye morarmıştı, yumrukları hâlâ havada, bağırıp çağırıyordu; Petunia Teyze ise kollarını yine öğürmeye başlayan Dudley'ye dolamıştı.

Harry'nin bir süreliğine sersemleşen beyni yeniden uyanır gibi oldu. Bakanlık temsilcileri kısa süre içinde, asanızı imha etmek için ikamet yerinize gelecek. Tek bir çıkar yol vardı. Kaçması gerekiyordu - hem de hemen. Harry nereye gideceğini bilmiyordu, ama bir konudan emindi: İster Hogvarts'ta ister dışarıda, esasına ihtiyacı vardı. Neredeyse rüyadaymışçasına, esasını eline aldı ve mutfaktan çıkmak için arkasını döndü.

43

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı Vernon Enişte. Harry cevap vermeyince, koşarak mutfığı geçip, hole giden kapının önünü tuttu. "Senle işim bitmedi daha, çocuk!"

"Çekil önümden," dedi Harry sakın bir ses tonuyla.

"Hiçbir yere gidemezsin, önce bana oğlumun nasıl böyle -"

"Önümden çekilmezsen uğursuzluk büyüsünü yersin," dedi Harry, esasını kaldırarak.

"O numaralar bana sökmez!" diye hırladı Vernon Enişte. "Okul dediğin şu tımarhanenin dışında o elindeki-ni kullanmana izin vermediklerini biliyorum!"

"Tımarhane beni kapı dışarı etti," dedi Harry. "Yani canım ne isterse yapabilirim. Üç saniyen var.

Bir - iki -"

O sırada bir ŞAK sesi mutfakta çınladı. Petunia Teyze çığlık attı, Vernon Enişte bağıra çağıra eğildi, Harry ise o gece üçüncü kez kendi neden olmadığı bir kargaşanın kaynağını arıyordu. Hemen de buldu: Mutfak penceresinin pervazında, sersemlemiş, biraz dağılmış görünen bir peçeli baykuş duruyordu, besbelli az önce kapalı pencereye toslamıştı.

Vernon Enişte'nin ıstırap dolu bir sesle "BAYKUŞLAR!" diye bağırışını duymazdan gelen Harry, koşarak gidip pencereyi açtı. Baykuş, ucuna küçük bir parşömen tomarı bağlı olan bacağını uzattı, tüylerini silkeledi ve Harry mektubu alır almaz uçtu gitti. Harry, elleri titreyerek ikinci mektubu açtı. Mesaj siyah mürekkeple alelacele yazılmıştı, leke içindeydi.

44

Harry -

Dumbledore az önce Bakanhk'a geldi, meseleyi halletmeye çalışıyor. TEYZENLE ENİŞTENİN EVİNDEN AYRILMA. BAŞKA BÜYÜ YAPMA. ASANI TESLİM ETME.

Arthur YJasley

Dumbledore meseleyi halletmeye çalışıyor... ne demekti bu? Dumbledore'un gücü Sihir Bakanlığı'nın kararını değiştirmeye yeter miydi? Hogwarts'a dönmesine izin vermeleri gibi bir ihtimal var mıydı o zaman? Harry'nin göğsünde küçük bir umut filizi tam tomurcuk vermişti ki, anında paniğe kurban gitti - büyü yapmadan esasını vermemeyi nasıl becerecekti ki? Bakanlık temsilcileriyle düello yapması gerekecekti ve böyle bir şey yaparsa, atılmak şöyle dursun, Azkaban'a düşmesi bile işten değildi.

Kafası deli gibi çalışıyordu... ya kaçıp Bakanlık tarafından yakalanma riskine girecekti ya da hiçbir yere gitmeyip onu burada bulmalarını bekleyecekti. Birinci yöntem çok daha cazip görünüyordu, ama Mr Weasley'nin onun iyiliğini düşündüğünü de biliyordu... hem, Dumbledore daha önce bundan çok daha kötü meseleleri halletmişti.

"Peki," dedi Harry. "Fikrimi değiştirdim, burada kalıyorum."

Hızla gidip mutfak masasına oturdu ve Petunia Teyze ile Dudley'ye döndü. Dursley'ler onun böyle aniden fikir değiştirmesi karşısında şaşırmışlardı. Petunia Teyze yüzünde umutsuzluk dolu bir

ifadeyle Vernon Enişte'ye

45

baktı. Vernon Enişte'nin mor şakağındaki damar her zamankinden de daha fena atıyordu.

"Bütün bu kahrolasica baykuşlar kimden geliyor?" diye homurdandı.

"İlki Sihir Bakanlığı'ndan geldi, atıldın diyor," dedi Harry sakın sakın. Kulak kesilmiş, Bakanlık temsilcileri gelirse diye dışarıdaki sesleri dinliyordu, hem Vernon Enişte'nin bağırıp çağırmasını dinlemektense sorularını cevaplamak daha kolaydı. "İkincisi arkadaşım Ron'un ba-basındandı, kendisi Bakanlık'ta çalışır."

"Sihir Bakanlığı mı?" diye böğürdü Vernon Enişte. "Sizin gibileri hükümette ha? İşte bu her şeyi açıklıyor, hem de her şeyi. Tevekkeli değil ülke tepetaklak gidiyor."

Harry karşılık vermeyince Vernon Enişte ona ters ters baktı, sonra kızgın bir sesle, "Peki niye atıldın?" diye sordu.

"Büyü yaptığım için."

"HAH!" diye kükredi Vernon Enişte. Yumruğunu buzdolabının tepesine indirdi, buzdolabının kapağı açıldı; Dudley'nin yağ oranı düşük yığınla abur cuburu yere dökülüp patladı. "İtiraf ediyorsun yani! Dudley'ye ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Harry, bu defa biraz daha az sakın bir sesle. "Ben yapmadım -"

"Yaptı," diye mırıldandı Dudley, beklenmedik bir şekilde. Vernon Enişte ile Petunia Teyze, Harry'yi derhal susturmak için heyecanla el kol hareketleri yaparak Dudley'nin üzerine eğildiler.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Enişte, "ne yaptın?"

46

"Anlat, yavrum," diye fısıldadı Petunia Teyze.

"Bana esasını doğrulttu," diye mırıldandı Dudley.

"Evet, öyle yaptım, ama -" diye kızgın bir sesle lafa girdi Harry, ama -

"KES SESİNİ!" diye kükrediler Vernon Enişte ve Petunia Teyze koro halinde.

"Söyle, oğlum," dedi Vernon Enişte yine, bıyığı hiddetle sallanarak.

"Her yer karardı," dedi Dudley boğuk bir sesle. Ür-perdi. "Her yer karanlıktı. Sonra bir... bir şeyler duydum. Kafamın i-içinde."

Vernon Enişte ve Petunia Teyze yüzlerinde katıksız bir dehşet ifadesiyle birbirlerine baktılar.

Dünyada en sevmedikleri şey büyüydü elbette -ki hortum kullanımı yasağını onlardan daha çok çiğneyen komşular, büyü'nün hemen arkasından geliyordu- ama birtakım sesler duymaya başlamış insanların bu konuda ilk 10'a gireceği de kesindi. Besbelli Dudley'nin aklını kaçırdığını düşünüyorlardı.

"Ne tür şeyler duydun, Bıcırık?" diye fısıldadı Petunia Teyze. Suratı bembeyaz kesilmiş, gözlerinde yaşlar birikmişti.

Ama Dudley pek söyleyebilecek gibi görünmüyordu. Yine ürperdi ve koca sarı kafasını iki yana salladı. İlk baykuşun gelişinden beri üzerine çöküp her yanını uyuşturmuş olan korkuya rağmen, Harry merakı kapıldı. Ruh Emici'ler insanın hayatındaki en kötü anlarını yeniden yaşamasına neden olurlardı. Şımarık, pohpohlanmaya alışmış, zorba Dudley ne duymak zorunda kalmıştı acaba?

"Peki niye düştün, oğlum?" dedi Vernon Enişte, çok

47

hasta birinin başucunda kullanabileceği türden, fazlasıyla alçak bir sesle.

"Ta-takıldım," dedi Dudley titrek bir sesle. "Sonra da -"

Gepgeniş göğsünü işaret etti. Harry onun ne kastettiğini anladı. Dudley, umut ve mutluluk insandan emilip giderken ciğerleri dolduran o yapış yapış soğuğu anımsıyordu.

"Korkunç," dedi Dudley çatlak bir sesle. "Soğuk, çok soğuk."

"Peki," dedi Vernon Enişte, zorlama bir sükûnetle. Bu arada Petunia Teyze kaygıyla elini Dudley'nin alnına koymuş, ateşini kontrol ediyordu. "Sonra ne oldu, Duddyci-ğim?"

"Sanki... sanki... sanki... artık... artık..."

"Sanki artık hiç mutlu olmayacakmışsın gibi geldi," diye gerisini getirdi Harry, donuk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Dudley, hâlâ titreyerek.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Ya!" dedi Vernon Enişte, heybetli sesi geri gelmişti. Doğruldu. "Demek oğluma zırtapoz bir büyü yaptın, kafasının içinde sesler duysun ve - ve kedere mahkûm olsun diye, öyle mi?"

"Kaç kere söyleyeceğim?" dedi Harry, sinirlenmeye başlayıp sesini yükselterek. "Ben yapmadım! İki Ruh Emici yaptım!"

"İki - neydi o zırvalık?"

"Ruh - E - mi - ci - ler," dedi Harry, tek tek heceleyerek. "İki tane."

"Bu canına yandığının Ruh Emici'leri de neyin nesiy-miş?"

48

"Büyücü hapisanesi Azkaban'ın muhafızları," dedi Petunia Teyze.

Bu sözcükleri iki saniyelik rahatsız edici bir sessizlik izledi. Hemen sonra, Petunia Teyze iğrenç bir küfür etmişçesine ağzını eliyle kapadı. Vernon Enişte yuvalarından uğramış gözlerle ona bakıyordu. Mrs Figg haydi neyse de - Petunia Teyze?

"Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu, afallamış halde.

Petunia Teyze kendinden tiksiniş gibiydi. Özür dileyen, korku dolu gözlerle Vernon Enişte'ye baktı, sonra elini at gibi dişlerinin önünden indirdi.

"O pis - çocuk - ona söylerken duydum - yıllar önce," dedi kesik kesik konuşarak.

"Annemle babamdan bahsediyorsan, niye isimlerini kullanmıyorsun?" dedi Harry yüksek sesle, ama Petunia Teyze onu duymazdan geldi. Fena halde bozulmuş görünüyordu.

Harry apışıp kaldı. Yıllar önceki bir feveran sırasında haykıra haykıra Harry'nin annesinin bir ucube olduğunu söylediğinden beri, Petunia Teyze'nin kız kardeşinden söz ettiğini hiç duymamıştı. Sihirli dünyayla ilgili bu bilgi kırıntısını bu kadar uzun süredir hatırlıyor olmasına hayret etti, özellikle de bütün enerjisini böyle bir dünyanın varolduğunu görmezden gelmeye harcarken.

Vernon Enişte ağzını açtı, kapadı, sonra yine açtı, yine kapadı, en sonunda da, sanki nasıl konuşulacağını hatırlamak için çaba sarf etmesi gerekiyormuşçasına, üçüncü kez ağzını açıp boğuk boğuk konuştu: "Yani - yani - bunlar -

49

ee - bunlar - ee - gerçekten varlar, öyle mi - ee - Ruh-bir-şeyciler?"

Petunia Teyze başını salladı.

Vernon Enişte, biri "Bir Nisan!" diye bağırır umuduyla gözlerini Petunia Teyze'den Dudley'ye,

ondan da Harry'ye çevirdi. Kimse böyle bir şey yapmayınca bir daha ağzını açtı, ama o anda

akşamın üçüncü baykuşunun gelişiyle, söyleyecek yeni sözcükler bulmaya çalışmaktan kurtuldu.

Baykuş, tüylü bir top mermisi gibi, hâlâ açık olan pencereden içeri uçtu ve Dursley'lerin üçünün de korkudan zıplamasına neden olan bir tangırtıyla mutfak masasının üzerine kondu. Harry, resmi gibi görünen ikinci bir mektubu baykuşun gagasından çekti aldı ve o uçup karanlığa karışırken, zarfı yırtıp açtı.

Vernon Enişte gidip pencereyi çarparken, bir yandan da, "Yetti - şu - pis - baykuşlar," diye söylendi dalgın dalgın.

Sayın Mr Potter,

Yaklaşık yirmi iki dakika önceki mektubumuzu takiben, Sihir Bakanlığı asanızı derhal imha etme kararını gözden geçirmiştir. Resmi bir karara varılacak olan 12 Ağustos tarihli disiplin duruşmanıza kadar asanız sizde kalabilir.

Hogivarts Cadılık ve Büyücülük Okulu Müdürü ile yaptığı müzakerelerden sonra, Bakanlık, okuldan atılıp atılmayacağınız konusunun da aynı tarihte kararlaştırılması üzerinde anlaşmıştır. Bu nedenle kendinizi, durumunuz yeniden tetkik edilene dek okuldan uzaklaştırılmış sayabilirsiniz.

50

En iyi dileklerimizi sunarız.

Saygılarımızla,

Mafalda Hopkirk

Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi

Sihir Bakanlığı

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Harry mektubu baştan sona üç kez hızla okudu. Daha atılmamış olduğunu bilmenin getirdiği rahatlamayla böğ-ründeki düğüm biraz gevşedi, ama korkulan henüz tamamen kaybolmamıştı. Görünüşe bakılırsa her şey ağustosun on ikisinde yapılacak olan şu duruşmaya bağlıydı.

"Ee?" Vernon Enişte'nin sesi Harry'yi bulunduğu ortama döndürdü. "Şimdi ne oldu? Seni bir şeye mahkûm ettiler mi? Sizin güruhta ölüm cezası var mı?" diye ekledi umutla, sanki sonradan aklına gelmişçesine.

"Bir duruşmaya gitmem gerekiyor," dedi Harry.

"Yani orda mı mahkûm edecekler?"

"Galiba."

"Umudumu yitirmeyeyim öyleyse," dedi Vernon Enişte pis pis.

"Eh, hepsi bu kadarsa..." dedi Harry ayağa kalkarak. Yalnız kalmak, düşünmek, belki Ron, Hermione ya da Si-rius'a mektup göndermek için yanıp tutuşuyordu.

"HAYIR, TABİİ Kİ HEPSİ BU KADAR DEĞİL!" diye böğürdü Vernon Enişte. "OTUR YERİNE!"

"Yine ne var?" dedi Harry sabırsızca.

"DUDLEY!" diye kükredi Vernon Enişte. "Oğlumun başına ne geldiğini harfi harfine bilmek istiyorum!"

"İYİ!" diye bağırды Harry; sinirinden, hâlâ elinde tut-

51

tuğu asasının ucundan etrafa kırmızı ve altın rengi kıvılcımlar saçıldı. Dursley'lerin üçü de korkuyla irkildiler.

"Dudley'yle Magnolia Crescent ve VVisteria Walk arasındaki yoldaydık," dedi Harry, hızlı konuşarak ve sinirine hâkim olmaya çalışarak. "Dudley bana kurnazlık etmeye kalktı, ben de asamı çektim ama kullanmadım. Sonra iki Ruh Emici belirdi -"

"Ama NEDİR Kİ bu Ruh Edici'ler?" diye sordu Ver-non Enişte öfkeyle. "Ne YAPARLAR?"

"Söyledim ya - içindeki bütün mutluluğu emip alırlar," dedi Harry, "bir fırsatını bulurlarsa da, öperler -"

"Öperler mi?" dedi Vernon Enişte, hafiften irileşmiş gözlerle. "Öperler mi?"

"Ağzının içinden ruhunu emip almalarına böyle deniyor."

Petunia Teyze minik bir çığlık koyverdi.

"Ruhu mu? Yoksa onun ruhunu - ruhu hâlâ -"

Dudley'yi omuzlarından tutup sarstı, ruhunun içeride takırdadığını duyabilecek mi diye deneme yapıyordu sanki.

"Tabii ki ruhunu almadılar, alsalar anlardınız," dedi Harry öfkeyle.

"Onları püskürttün, ha oğlum?" dedi Vernon Enişte yüksek sesle. Konuşmayı bildiği sulara çekmeye çalışan birinin görünümüne sahipti. "Onlara iki tane çaktın, ha?"

"Bir Ruh Emici'ye iki tane çakamazsın," dedi Harry dişlerini sıkarak.

"Niye bir şeyi yok peki?" diye horozlandı Vernon Enişte. "Niye içi boşalmadı peki?"

52

"Çünkü ben Patronus -"

VIJT. Bir tangırtı, kanatların pır pırı ve etrafa yavaşça yayılan tozlar eşliğinde, mutfak şöminesinden dördüncü bir baykuş fırladı.

"TANRI AŞKINA!" diye kükredi Vernon Enişte. Uzun süredir yapmadığı bir şeyi yapıyor, bıyığından tutam tutam kıl koparıyordu. "BURADA BAYKUŞA MÜSAADE ETMEM, BUNA GÖZ YUMMAM, SÖYLÜYORUM BAK!"

Ama Harry baykuşun bacağından parşömen tomarını çıkarmaya koyulmuştu bile. Bu mektubun Dumbledo-re'dan geldiğinden ve her şeyi -Ruh Emici'leri, Mrs Figg'i, Bakanlık'ın neyin peşinde olduğunu, kendisinin, yani Dumbledore'un her şeyi nasıl halletmeyi düşündüğünü-açıkladığından öylesine emindi ki, ömründe ilk kez, Siri-us'un elyazısını görünce hayal kırıklığına uğradı. Vernon Enişte'nin baykuşlar hakkındaki bitmek bilmeyen yaygarasını duymazdan gelerek ve bacadan çıkan bu en son baykuşun yarattığı toz bulutundan dolayı gözlerini kısıarak, Sirius'un mesajını

okudu.

Az önce Arthur bize neler olduğunu anlattı. Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma. Harry'ye göre bu tepki bu gece olan onca şey karşısında o kadar yetersizdi ki, parşömenin arkasını çevirip mektubun devamı var mı diye baktı, ama başka bir şey yoktu.

Sinirlenmeye başlamıştı yine. Tek başına iki Ruh Emi-ci'yi püskürttüğü için kimse "aferin" demeyecek miydi? Mr VVeasley de Sirius da, sanki Harry yanlış bir şey yapmış da, azarlamayı ne kadar hasar oluştuğunun tespitinden sonraya bırakıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

53

"... bir baykuş olayı, aman yani bir baykuş alayı, dadandı evime. Buna müsaade etmem, çocuk, müsaade -"

"Baykuşların gelmesine engel olamam," diye çıkıştı Harry, Sirius'un mektubunu avcunun içinde buruşturarak.

"Bu gece neler oldu, işin gerçeğini duymak istiyorum!" diye havlar gibi bağırdı Vernon Enişte.

"Madem Dudley'yi incitenler Ruh Eğici'lerdi, sen niye okuldan atıldın? O zamazingodan yapmışsın işte, kendin söyledin!"

Harry sakinleşmek için uzun bir soluk aldı. Başı yine ağrımaya başlamıştı. Mutfaktan çıkmayı, Dursley'lerden uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu.

"Patronus Büyüsü'nü Ruh Emici'lerden kurtulmak için yaptım," dedi, kendini sakin olmaya zorlayarak. "Onlara karşı işe yarayan tek şey bu."

"Ama Ruh Edicilerin Little Whinging'de ne işi vardı?" dedi Vernon Enişte, zıvanadan çıkmış halde.

"Bir şey diyemeyeceğim," dedi Harry bıkkınlıkla. "Hiçbir fikrim yok."

Başı floresan ışığın ışıltısına tempo tutarcasına zonk-luyordu şimdi. Öfkesi yavaş yavaş diniyordu. Kendini bitmiş tükenmiş hissediyordu. Dursley'lerin hepsi birden gözlerini ona dikmiş bakıyorlardı.

"Senin yüzünden," dedi Vernon Enişte şiddetle. "Bunun seninle ilgisi var, çocuk, eminim. Yoksa niye buraya gelsinler? Yoksa niye o yolda ortaya çıksınlar? Herhalde kilometrelerce mesafede senden başka - başka -" Belli ki "büyücü" sözcüğünü söylemeye içi elvermiyordu. "Senden başka öyle biri yoktur."

54

"Niye geldiklerini bilmiyorum."

Ama Vernon Enişte'nin sözleri, Harry'nin yorgun düşmüş beynini yeniden harekete geçirmişti. Sahi, Ruh Emici'ler Little VVhinging'e niye gelmişlerdi ki? Harry'nin olduğu yolda ortaya çıkmaları nasıl tesadüf olabilirdi? Buraya gönderilmiş miydiler? Sihir Bakanlığı Ruh Emici'le-rin kontrolünü mü kaybetmişti? Dumbledore'un tahmin ettiği gibi, Azkaban'dan ayrılıp Voldemort'a mı katılmışlardı?

"Bu Ruh Ezici'ler bir üşütükler hapishanesini mi bekliyor?" diye sordu Vernon Enişte, Harry'nin düşüncelerinin izinden acemice giderek.

"Evet," dedi Harry.

Başının sızısı bir dursa, mutfaktan çıkıp karanlık odasına bir gidebilse, düşünebilse...

"Aha! Seni tutuklamaya gelmişlerdi!" dedi Vernon Enişte, doğruluğu su götürmez bir sonuca varmış birinin muzaffer edasıyla. "İşte bu, değil mi, çocuk? Kanundan kaçırıyorsun!"

"Tabii ki kaçmıyorum," dedi Harry. Bir sineği kovmak istermiş gibi başını iki yana salladı, şimdi kafası çılgıncasına çalışıyordu.

"Peki o zaman neden -"

Harry alçak sesle, Vernon Enişte'den çok kendi kendine, "Onları o göndermiş olmalı," dedi.

"Ne dedin? Kim göndermiş olmalı?"

"Lord Voldemort," dedi Harry.

"Büyücü", "sihir" ya da "asa" gibi sözcükleri duyduklarında irkilen ve ciyaklayan Dursley'lerin, gelmiş

55

geçmiş en kötücül büyücünün adını duyup da bir parça bile ürpermemelerinin ne kadar garip olduğunu hayal meyal fark eder gibi oldu.

"Lord - dur bir dakika," dedi Vernon Enişte. Yüzünü buruşturmuştu, bir domuzunkine benzeyen

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

gözlerinde yavaş yavaş bir anlama ışığı belirmişti. "O adı duymuştum... o değil miydi, hani -" "Annemle babamı öldüren kişi, evet," dedi Harry.

"Ama o gitmişti," dedi Vernon Enişte sabırsızca, Harry'nin annesiyle babasının öldürülmesinin acı verici bir mesele olduğuna dair en ufak bir belirti göstermeden. "O dev herif söylemişti. Gitmiş." "Geri döndü," dedi Harry sıkıntıyla.

Petunia Teyze'nin hastane gibi temiz mutfağında, son model buzdolabının ve geniş ekran televizyonun yanında durup Vernon Enişte'yle sakın sakın Ruh Emici'lerden bahsetmek Harry'ye çok tuhaf geliyordu. Ruh Emici'lerin Little VVhinging'e gelmesi, Privet Drive'ın iflah olmaz bir biçimde sihirden yoksun dünyasını onun ötesindeki dünyadan ayıran muazzam, görünmez duvarda gedik açmıştı adeta. Harry'nin iki yaşamı bir şekilde birleşmiş, her şey tepetaklak olmuştu; Dursley'ler sihirli dünyaya ilişkin ayrıntıları öğrenmek istiyorlardı, Mrs Figg Dumbledore'u tanıyordu; Ruh Emici'ler Little Whinging'de süzülüyordu ve kendisi Hogwarts'a belki de asla dönemeyecekti. Harry'nin başı iyice zonklamaya başladı.

"Döndü mü?" diye fısıldadı Petunia Teyze.

Harry'ye daha önce hiç bakmadığı gibi bakıyordu. Ve birdenbire, ömründe ilk defa, Harry, Petunia Teyze'nin

56

annesinin kardeşi olduğunun tam anlamıyla bilincine vardı. Şu anda bundan niye böylesine etkilendiğini bilmiyordu. Tek bildiği, odada Lord Voldemort'un geri dönmesinin ne anlama gelebileceğini sezebilecek yegâne kişinin kendisi olmadığıydı. Petunia Teyze daha önce ömründe ona öyle bakmamıştı. Büyük, solgun gözleri (kız kardeşi-ninkilerden o kadar farklıydı ki) nefret ya da kızgınlıkla kısılmamış, korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Petunia Teyze'nin Harry kendini bildi bileli sürdürdüğü amansız kandırmaca -sihir diye bir şeyin de, Vernon Enişte'yle yaşadığı dünyadan başka bir dünyanın da olmadığı kandırma-cası- ansızın yerle bir olmuş gibiydi.

"Evet," dedi Harry, bu defa doğrudan doğruya Petunia Teyze'ye hitap ederek. "Bir ay önce döndü. Onu gördüm."

Petunia Teyze'nin elleri Dudley'nin deri kaplı iriyarı omuzlarını bulup sıkı sıkı kavradı.

"Bir dakika," dedi Vernon Enişte, bir karısına, bir Harry'ye bakarak. Belli ki ikisinin arasında oluşan bu beklenmedik anlaşma onu sersemletmiş, kafasını karıştırmıştı. "Bir dakika. Bu Voldizimbırtı döndü diyorsun yani."

"Evet."

"Şu aileni öldüren kişi."

"Evet."

"Şimdi de arkandan Ruh Ekici'leri mi gönderiyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Harry.

"Anlıyorum," dedi Vernon Enişte, bir beti benzi atmış karısına, bir Harry'ye bakıp pantolonunu çekerek. Sanki şişiyor, kocaman mor suratı Harry'nin gözlerinin önünde

57

geriliyordu. "Eh, işte bu, kantarın topunu kaçırır," dedi. Kendini şişirirken gömleğinin önü iyiden iyiye gerginleşmişti. "Bu evden çık git, çocuk!"

"Ne?" dedi Harry.

"Beni duydun - DIŞARI!" Vernon Enişte öyle bir bö-ğürmüştü ki, Petunia Teyze ile Dudley bile yerlerinden zıplamışlardı. "DIŞARI! DIŞARI! Bunu yıllar önce yapmam gerekirdi! Baykuşlar burayı huzurevi niyetine kullanıyor, pudingler patlıyor, salonun yarısı yerle bir oluyor, Dudley'nin kuyruğu çıkıyor, Marge tavanda geziniyor, bir Ford Anglia uçuyor - DIŞARI! DIŞARI! Bittin artık! Tarih oldun sen! Madem peşinde bir kaçık var, artık burada kalamazsın, karımı ve oğlumu tehlikeye atamazsın, başımızı belaya sokamazsın. Beş para etmez annenle babanın izinden gidiyorsun madem, yetti artık! DIŞARI!"

Harry olduğu yere mihlanmış gibi kaldı. Bakanlık'tan, Mr VVeasley'den ve Sirius'dan gelen mektuplar sol avcu-nun içinde buruşmuş halde duruyordu. Ne yaparsan yap, bir daha evden dışarı adım atma. TEYZENLE ENİŞTENİN EVİNDEN AYRILMA.

"Beni duydun!" dedi Vernon Enişte öne eğilerek. Koca mor suratı Harry'ninkine o kadar yaklaşmıştı

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

ki, tükürükleri yüzüne sıçırıyordu. "Yürü bakalım! Yarım saat önce evden ayrılmaya can atıyordun! Ben de tamamen aynı fikirdeyim! Git, bir daha da buraya ayak basma! Seni baştan niye kabul ettik, bilmem, Marge haklıydı, yetimhaneye göndermeliydik. Fazla yufka yürekliydik, içinden çıkarabiliriz sandık, seni normale döndürebiliriz sandık, ama sen baştan çürüktün, yetti artık - baykuşlar*."

58

Beşinci baykuş bacadan aşağı öyle hızlı fırladı ki yere çarptı, sonra tiz bir çığlıkla tekrar havalandı. Harry kırmızı bir zarfın içindeki mektubu almak için elini kaldırdı, ama baykuş başının tepesinden geçip doğruca Petunia Teyze'ye gitti. Bunun üzerine Petunia Teyze çığlık attı ve kollarını yüzüne kapatıp eğildi. Baykuş kırmızı zarfı onun kafasının üstünden aşağı bıraktı ve dönüp bacadan yukarı uçarak gitti.

Harry fırladı, ama Petunia Teyze mektuba daha önce ulaştı.

"Sen aç istiyorsan," dedi Harry, "ama nasılsa mektupta ne dediğini ben de duyacağım. Bir Çığırkan o."

"Bırak onu, Petunia!" diye kükredi Vernon Enişte. "Elini sürme ona, tehlikeli olabilir!"

"Bana gönderilmiş," dedi Petunia Teyze titreyen bir sesle. "Bana gönderilmiş, Vernon, bak! Mrs Petunia Durs-ley, Mutfak, Dört Numara, Privet Drive -"

Korkuyla soluğunu tuttu. Kırmızı zarftan duman çıkmaya başlamıştı.

"Aç!" diye yüreklendirdi onu Harry. "Aç da bitsin şu iş! Nasılsa olan olacak."

"Hayır."

Petunia Teyze'nin eli titriyordu. Bir kaçış yolu arıyormuş gibi, gözleri mutfak delice taradı, ama çok geçti artık - zarf alevler içinde kalmıştı. Petunia Teyze çığlığı bastı ve zarfı elinden attı. Mutfak masanın üzerindeki yanan mektuptan gelen ve duvarlarda yankılanan korkunç bir ses kapladı.

"Unutma, Petunia."

59

Petunia Teyze bayılacak gibi oldu. Elleri yüzünde, Dudley'nin yanındaki sandalyeye çöktü.

Sessizlikte, zarftan artakalanlar da kül oldu.

"Nedir bu?" dedi Vernon Enişte boğuk bir sesle. "Ne - ben anla - Petunia?"

Petunia Teyze hiçbir şey demedi. Dudley şapşal şapşal annesine bakıyordu, ağzı açık kalmıştı. Sessizlik dehşet verici bir şekilde uzadı. Harry dumura uğramış halde teyzesine bakıyordu, başı patlayacakmış gibi zonkluyordu.

"Petunia, hayatım?" dedi Vernon Enişte çekingen çekingen. "P-Petunia?"

Kadın başını kaldırdı. Hâlâ titriyordu. Yutkundu.

"Çocuk - çocuk burada kalacak, Vernon," dedi cılız bir sesle.

"N-ne?"

"Kalıyor," dedi. Harry'ye bakmıyordu. Yeniden ayağa kalktı.

"O... ama Petunia..."

"Onu kapının önüne koyarsak komşular dedikoduya başlayacak," dedi. Hızla her zamanki uyanık, aksi tavrına dönüyordu, ama yüzü hâlâ çok solgundu. "Olmayacak sorular soracaklar, nereye gittiğini öğrenmek isteyecekler. Onu tutmak zorundayız."

Vernon Enişte eskimiş bir lastik gibi sönmeye başlamıştı.

"Ama Petunia, hayatım -"

Petunia Teyze ona aldırmadı. Harry'ye döndü.

"Odanda duracaksın," dedi. "Evden çıkmayacaksın. Git yat şimdi."

60

Harry kıpırdamadı.

"O Çığırkan kimdendi?"

"Soru sorma/" diye parladı Petunia Teyze.

"Büyücülerle temasta mısın?"

"Sana git yat dedim!"

"Ne demek istedi? Neyi unutma?"

"Git yat!"

"Nasıl -"

"TEYZENİ DUYDUN, GİT YAT ARTIK!"

61

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Öncü Kol

Ruh Emicilerin saldırısına uğradım ve belki de Hog-ıvarts'tan atılacağım. Neler olduğunu, buradan ne zaman çıkacağımı bilmek istiyorum.

Harry karanlık yatak odasındaki masasına ulaşır ulaşmaz bu cümleleri üç ayrı parşömen parçasına yazdı. İlki Sirius'a, ikincisi Ron'a, üçüncüsüyse Hermione'yeydi. Baykuşu Hedwig dışarıda avlanıyor, kafesi masada boş duruyordu. Harry odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek onu beklemeye başladı; başı çatlayacak gibi ağrıyor, yorgunluktan gözleri batıyor ve kaşınıyordu, ama beyni uyu-yamayacak kadar meşguldü. Dudley'yi çeke çeke eve getirmekten sırtı ağrımişti. Kafasındaki iki şiş, fena halde zonkluyordu; biri pencerenin, diğeri Dudley'nin yumruğunun geldiği yerdeydi.

Öfkeyle dolu, siniri burnunda, dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkarak, pencerenin önünden her geçişinde yıldızlarla dolu gökyüzüne kızgın bakışlar atarak bir aşağı bir yukarı yürüdü durdu. Ruh Emici'ler onu haklamaya gönderiliyor, Mrs Figg ve Mundungus Fletcher gizlice

62

onu takip ediyor, Hogwarts'tan uzaklaştırılıyor ve Sihir Bakanlığı'nda bir duruşmaya çağrılıyor - ve hâlâ kimse çıkıp ona neler olduğunu söylemiyordu.

Peki ya o Çığırkan da neyin nesiydi? Mutfakta öyle korkutucu, öyle tehditkâr bir şekilde yankılanan kimin sesiydi?

Niye bilgi alamıyor, burada kapalı kalmış bekliyordu? Niye herkes ona yaramaz çocuk muamelesi ediyordu? Başka büyü yapma, evde kal...

Yanından geçtiği okul sandığına bir tekme savurdu, ama kızgınlığının yatışması şöyle dursun, şimdi kendini daha da kötü hissediyordu; vücudunun çeşitli yerlerindeki acılara bir de ayak parmağminki eklenmişti.

Topallaya topallaya pencerenin önünden geçerken, Hedwig hafif bir kanat hışırtısı eşliğinde, küçük bir hayalet gibi içeri süzüldü.

"Nihayet!" diye hırladı Harry, Hedwig kafesinin üstüne yumuşak iniş yaparken. "Bırak onu şimdi, sana bir iş vereceğim!"

Hedwig iri, yuvarlak ve kehribar rengi gözleriyle, ga-gasındaki ölü kurbağanın üzerinden ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

"Buraya gel," dedi Harry. Eline üç küçük parşömen rulosuyla deri bir şerit alıp, tomarları Hedwig'in pullu bacağına bağladı. "Bunları doğruca Sirius'a, Ron'a ve Her-mione'ye götür, şöyle güzel, uzun cevaplar almadan da döneyim deme. Gerekirse yeterli uzunlukta cevaplar yazdırana kadar gagala onları. Anladın mı?"

Hedwig, hâlâ gagasında duran kurbağa yüzünden boğuk bir sesle öttü.

63

"Hadi yola koyul o zaman," dedi Harry.

Hedwig hemen havalandı. O gider gitmez Harry soyunmadan kendini yatağa fırlatıp gözlerini karanlık tavana dikti. Bütün o diğer berbat duygular yetmezmiş gibi, şimdi bir de Hedwig'e çıkıştığı için kendini kötü hissediyordu; ne de olsa o, Privet Drive dört numaradaki tek arkadaşıydı. Neyse,

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Sirius, Ron ve Hermione'nin cevaplarıyla geri gelince ona kendini affettirirdi.

Çabuk yazacakları kesindi; bir Ruh Emici saldırısını görmezden gelecek değildiler ya. Büyük bir ihtimalle yarın kalktığında, her tarafından anlayış damlayan ve derhal Kovuk'a götürülmesi planlarına yer veren üç tane şişkin mektup bulacaktı. Bu huzur verici düşünceyle birlikte uyku onu sarıp sarmaladı ve bütün diğer düşünceleri boğdu.

*

Ama ertesi sabah Hedvvig dönmedi. Harry günü odasında geçirdi, bir tek tuvalete gitmek için dışarı çıktı. Petu-nia Teyze o gün üç kere, üç yaz önce Vernon Enişte'nin yerleştirdiği kedi kapısından içeri yemek bıraktı. Harry ne zaman ayak seslerini duysa, ondan Çığırkanla ilgili bilgi almaya çalıştı, ama teyzesi ser verip sır vermiyordu; ha ona soru sormuştu, ha kapı koluna. Dursley'ler bunun dışında Harry'nin yatak odasından uzak durdular. Zorla onların yanına gitmenin de bir anlamı yoktu Harry'ye göre; yeni bir kavga çıkarmakla eline hiçbir şey geçmezdi, olsa olsa iyiden iyiye kendini kaybeder, belki bir yasadışı büyü daha yapardı. Bu, üç gün böyle devam etti. Harry bazen dinmek bilmez bir enerjiyle doluyor, kafasını hiçbir şeye veremeyip

64

odada volta atıyor, onu bu karışıklığın ortasında endişelenmeye terk ettikleri için herkese veryansın ediyordu; bazen de üzerine öyle bir miskinlik çöküyordu ki, bir saat boyunca yatağında yatıp sersemleşmiş halde gözlerini boşluğa diyor, Bakanlık duruşmasının düşüncesiyle her tarafı sızım sızım sızılıyordu.

Ya aleyhinde karar verirlerse? Ya gerçekten onu okuldan atarlar ve esasını ortadan ikiye kırarlarsa? Ne yapardı, nereye giderdi? Bundan böyle sürekli Dursley'lerle birlikte yaşayamazdı. Başka bir dünya, gerçekten ait olduğu bir dünya görmüştü bir kere. Acaba Sirius'un geçen yıl Bakanlık'tan kaçmak zorunda kalmadan önce teklif ettiği gibi, onun evinde yaşayabilir miydi? Hâlâ reşit olmadığı düşünülürse, orada tek başına yaşamasına izin verilir miydi acaba? Yoksa bundan sonra nereye gideceğine başkaları mı karar verecekti? Uluslararası Gizlilik Nizamna-mesi'ni, Azkaban'da hücreye kapatılmasına neden olacak kadar ciddi bir şekilde mi ihlal etmişti? Ne zaman bu düşünce aklına gelse, Harry yataktan kalkıp yine volta atmaya başlıyordu.

Hedwig gittikten sonraki dördüncü gece, Harry yine duygusuz anlarından birini yaşıyor, yorgun zihni tamamen boşalmış halde, gözlerini tavana dikmiş bakıyordu ki, eniştesi odaya girdi. Harry yavaşça başını çevirip ona baktı. Vernon Enişte en fiyakalı takım elbisesini giymişti, yüzünde müthiş bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı.

"Dışarı çıkıyoruz," dedi.

"Pardon?"

"Biz -yani teyzen, Dudley ve ben- dışarı çıkıyoruz."

65

"İyi," dedi Harry ruhsuz bir sesle. Gözlerini tekrar tavana dikti.

"Biz yokken odandan çıkmak yok."

"Tamam."

"Televizyona, müzik setine ya da herhangi bir eşyamıza el sürmek yok."

"Peki."

"Buzdolabından yiyecek çalmak yok."

"Tamam."

"Kapını kilitliyorum."

"Kilitle tabii."

Harry'nin hiç karşılık vermemesinden açıkça şüphelenen Vernon Enişte ona ters ters baktı, sonra da lap lap yürüyerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Harry anahtarın kilidin içinde dönüşünü ve Vernon Enişte'nin merdivenlerden paldır küldür inişini duydu. Birkaç dakika sonra da araba kapılarının çarpışını, motorun homurtusunu ve besbelli arabanın uzaklaştığına işaret eden sesi işitti.

Dursley'lerin gitmesi Harry'ye hiçbir şey ifade etmiyordu. Evdelermiş, dışarıdalmış, umrunda bile değildi. Kalkıp odasının ışığını yakacak gücü bile bulamadı kendinde. Oda giderek daha da

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

karanlıklaştı. Yatağında uzanmış, Hedwig'in döneceği o mutlu anın beklentisiyle her zaman ardına kadar açık tuttuğu pencereden gelen gece seslerini dinliyordu.

Boş evin her tarafından gıcirtılar geldi. Borular lıkır-dadı. Harry hiçbir şey düşünmeden, bir tür uyuşukluk içinde, kederle sarmalanmış halde, orada öylece yattı.

66

Derken, aşağıdaki mutfaktan hayli belirgin bir şangırtı duydu.

Hemen doğruldu ve dikkat kesildi. Dursley'ler dönmüş olamazdı, daha çok erkendi, hem arabalarının sesi de kulağına çalınmamıştı.

Birkaç saniyelik sessizlik oldu, sonra birilerinin sesi geldi.

Hırsızlar, diye düşündü, yataktan usulca kalkarak -ama hemen sonra, hırsız olsalar alçak sesle konuşacakları aklına geldi, oysa mutfakta gezinen her kimse kesinlikle böyle bir zahmete girmiyordu.

Başucundaki komodinden esasını aldı ve kapıya dönerek olanca dikkatiyle dinledi. Ansızın irkildi, kilitten bir tıkırtı yükselmiş, kapısı ardına kadar açılmıştı.

Harry hiç kıpırdamadan olduğu yerde durup açık kapıdan karanlık merdiven sahanlığına baktı, başka ses gelecek mi diye kulak kesilmişti, ama gelmedi. Bir an tereddüt etti, sonra hızla ve çıt çıkarmadan, odasından çıkıp merdivenlerin başına gitti.

Yüreği ağzına geldi. Aşağıdaki karanlık holde birileri duruyordu, cam kapıdan gelen ışıktaki silüetleri gözüküyordu; sekiz dokuz kişiydiler ve Harry'nin görebildiği kadarıyla hepsi ona bakıyordu.

"Birinin gözünü çıkarmadan o asayı indir, evlat," dedi birisi alçak sesle homurdanarak.

Harry'nin kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu sesi tanıyordu, ama esasını indirmede.

"Profesör Moody?" diye sordu tereddütle.

' 'Profesör' meselesini bilemeyeceğim," dedi aynı ses

67

homur homur, "öğretmenlik yapmaya pek fırsatım olmadı, değil mi? Aşağı gel, seni şöyle doğru dürüst görmek istiyoruz."

Harry esasını biraz indirdi, ama sıkı sıkı tutmaya devam etti, olduğu yerden de kımıldamadı.

Şüphelenmek için çok geçerli bir nedeni vardı. Yakın zamanda Deli-Göz Moody'yle birlikte dokuz ay geçirmiş, ancak daha sonra onun Moody falan değil, bir sahtekâr olduğunu öğrenmişti; dahası, bu sahtekâr, gerçek kimliği ortaya çıkmadan önce Harry'yi öldürmek istemişti. Ne yapacağı konusunda bir karar veremeden, aşağıdan biraz kısık ikinci bir ses geldi.

"Her şey yolunda, Harry. Seni götürmeye geldik."

Harry'nin kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi oldu. Bu sesi de tanıyordu, ama bir seneden uzun süredir duymamıştı.

"P-Profesör Lupin?" dedi inanamayarak. "Siz misiniz?"

"Niye karanlıkta duruyoruz?" dedi üçüncü bir ses. Bu seferki, Harry'nin hiç tanımadığı bir kadın sesiydi. "Lu-mos."

Bir asanın ucu parlayıp, sihirli ışığıyla holü aydınlattı. Harry gözlerim kırıştırdı. Aşağıdakiler merdivenin dibinde toplanmış, dikkatle onu izliyorlardı, bazıları daha iyi görebilmek için boynunu uzatmıştı.

En yakınında Remus Lupin duruyordu. Hâlâ hayli genç olmasına rağmen Lupin'in yorgun ve hasta bir görünümü vardı; Harry'nin ona veda edişinden bu yana saçın-daki beyaz teller artmıştı ve cüppesi her zamankinden de

68

yamalı ve pejmürdeydi. Bununla beraber, Harry'ye bakan yüzünde koca bir gülümseme vardı.

Harry de şokta olmasına karşın ona gülümsemeye çalıştı.

"Oo, tam da düşündüğüm gibi görünüyor," dedi ışıklı esasını yukarı kaldırmış olan cadı. Aralarında en genç o görünüyordu; solgun, kalp biçiminde bir yüzü, ılıdayan koyu renk gözleri ve parlak mor renkte kısa, diken diken saçları vardı. "Naber, Harry?"

"Evet, haklıymışsın, Remus," dedi en arkada duran kel, siyahi bir büyücü -kalın, telaşsız bir sesi vardı ve kulağına altın bir halka takmıştı-, "adeta James'in kopyası."

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Gözleri hariç," dedi arkadaki hırıltılı sesli, gümüş saçlı büyücü. "Gözleri Lily'nin gözleri." Burnunun hatırı sayılır bir parçası eksik olan uzun kır saçlı Deli-Göz Moody, birbirine hiç uymayan iki gözünü kısmış, Harry'ye şüpheyle bakıyordu. Bir gözü küçük, koyu renk ve boncuk gibiydi, öbürüyse kocaman, yuvarlak ve canlı bir elektrik mavisiydi - duvarların, kapıların ve kendi kafasının arkasını görebilen sihirli gözdü bu.

"O olduğundan iyice eminsin ya, Lupin?" diye homurdandı. "Gözcülük edeceğiz derken, onun kılığına girmiş bir Ölüm Yiyen'i alıp götürmeyelim de. Ona sadece gerçek Potter'ın bilebileceği bir şey soralım. Tabii aranızdan biri yanında Veritaserum getirmediyse?"

"Harry, Patronus'un hangi biçimi alıyor?" diye sordu Lupin.

"Çatalboynuzlu geyik," dedi Harry ürkekçe.

"Bu o, Deli-Göz," dedi Lupin.

Harry, herkesin gözlerini üzerinde fazlasıyla hissede-

69

rek esasını kot pantolonunun arka cebine sokup merdivenlerden indi.

"Asam oraya koyma, evlat!" diye kükredi Moody. "Ya tutuşursa? Senden iyi ne büyücüler bu yüzden poposunu kaybetmiştir!"

Mor saçlı kadın, Deli-Göz'e ilgiyle, "Poposunu kaybetmiş kim var tanıdığın?" diye sordu.

"Boşver şimdi, sen asanı arka cebinde tutma yeter!" diye gürledi Deli-Göz. "Asa güvenliğinin esaslarındandır bu, ama artık kimse zahmet edip de uygulamıyor." Topal-laya topallaya mutfağa doğru ilerledi. Kadın gözlerini yuvarlayıp tavana bakarken de, "Görmedim sanma," diye ekledi sinirli bir sesle.

Lupin elini uzatıp Harry'nin elini sıktı.

"Nasılsın?" diye sordu, Harry'ye dikkatle bakarak.

"İ-iyiyim..."

Harry bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Dört hafta hiçbir şey olmamış, onu Privet Drive'-dan almaya yönelik bir plan yapıldığının en ufak belirtisini bile görmemişti, şimdiyse çok önceden ayarlanmış gibi aniden bir dolu büyücü ortaya çıkmış, evinde sakın sakın duruyorlardı. Göz ucuyla Lupin'in etrafındakileri süzdü; hâlâ büyük bir hevesle ona bakıyorlardı. Birden dört gündür saçını taramadığının farkına vardı.

"Ben - Dursley'ler evde olmadığı için şanslısınız..." dedi geveleyerek.

"Şanlıymışsınız, hah!" dedi mor saçlı kadın. "Onları dışarı çeken bendim. Onlara Muggle postasıyla bir mektup gönderdim, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarış-

70

ması'na aday gösterildiniz diye. Şu anda ödül törenine gidiyorlar... daha doğrusu onlar öyle sanıyor."

Bir an Harry'nin gözünün önüne, İngiltere'nin En Bakımlı Banliyö Çimi Yarışması diye bir şey olmadığını öğrenince Vernon Enişte'nin yüzünün alacağı hal geldi.

"Gidiyoruz, değil mi?" diye sordu. "Kısa sürede mi?"

"Birazdan diyebiliriz," dedi Lupin. " 'Tehlike yok' işaretini bekliyoruz."

"Nereye gidiyoruz? Kovuk'a mı?" diye sordu Harry umutla.

"Hayır, Kovuk'a değil," dedi Lupin, eliyle Harry'ye "mutfaka gel" işareti yaparak; büyücülerden oluşan küçük grup da arkalarından geliyor, hepsi merakla Harry'yi inceliyordu. "Çok riskli. Tespit edilemeyecek bir yere Karargâh kurduk. Biraz vakit aldı..."

Deli-Göz Moody mutfak masasında oturmuş, bir cep şişesinden büyük yudumlar alıyor, sihirli gözü her tarafı tarayıp Dursley'lerin vakit kazandıran çok sayıda mutfak aletini gözden geçiriyordu.

"Bu, Alastor Moody, Harry," diye devam etti Lupin, eliyle Moody'yi göstererek.

"Evet, biliyorum," dedi Harry tedirgin tedirgin. Bir yıldır tanıdığını sandığı biriyle tanıştırılmak insana tuhaf geliyordu.

"Bu da Nymphadora -"

"Bana Nymphadora deme, Remus," dedi genç cadı, ür-pererek. "Adım Tonks."

"Nymphadora Tonks, soyadıyla anılmayı tercih ediyor," diye tamamladı Lupin.

71

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Budala bir anne kalkıp sana da Nymphadora adını koysa, sen de soyadın kullanılsın isterdin," diye mırıldandı Tonks.

"Bu da Kingsley Shacklebolt." Uzun boylu siyahi büyücüyü gösterdi, adam eğilip selam verdi.

"Elphias Do-ge." Hırıltılı sesli büyücü başıyla selam verdi. "Dedalus Diggle-"

Heyecanlı Diggle, "Daha önce karşılaşmıştık," diye cikledi, mor renkli silindir şapkasını düşürerek.

"Emmeline Vance." Zümrüt yeşili şallı, ciddi görünümlü cadı başını hafifçe yana eğdi. "Sturgis

Podmore." Saman rengi saçlı, köşeli çeneli büyücü göz kırptı. "Ve Hestia Jones." Pembe yanaklı, siyah saçlı cadı ekmek kızartma makinesinin yanından el salladı.

Harry onlarla tanıştırılırken her birini sıkıntıyla başını eğerek selamladı. Keşke bana değil de başka bir yere bakıyor olsalardı, diye düşündü; kendini aniden sahneye çıkarılmış gibi hissediyordu.

Ayrıca niye bu kadar çok kişinin geldiğini de merak ediyordu.

"Hayret verecek kadar çok kişi gelip seni almaya gönüllü oldu," dedi Lupin, Harry'nin zihnini okumuşçasına; dudaklarının kenarları hafifçe seğirdi.

"Eh, ne kadar çok, o kadar iyi," dedi Moody esrarlı bir edayla. "Biz senin korumalarınız, Potter."

"'Tamamdır' işaretini bekliyoruz," dedi Lupin, mutfak penceresinden dışarı bakarak. "Aşağı yukarı on beş dakikamız var."

"Şu Muggle'lar çok temiz, değil mi?" dedi Tonks denen cadı. Mutfağı büyük bir ilgiyle inceliyordu.

"Benim

72

babam Muggle doğumlu, ama pasaklı bir ihtiyar. Sanırım büyücülerde olduğu gibi, kişiden kişiye değişiyor, ha?"

"Şeyy - evet," dedi Harry. "Bak -" Lupin'e döndü, "neler oluyor, kimseden haber almadım, V61-"

Birkaç cadı ve büyücü tıslarcasına tuhaf sesler çıkardılar; Dedalus Diggle yine şapkasını düşürdü, Moody ise "Sus!" diye kükredi.

"Ne oldu ki?" dedi Harry.

"Burada bunları konuşamayız, çok riskli," dedi Moody, normal gözünü Harry'ye çevirerek. Sihirli gözü tavana dikiliydi hâlâ. "Lanet olsun," diye ekledi kızgın bir sesle, bir elini sihirli gözüne götürerek, "takılıp duruyor - o pislik herif taktığından beri."

Ve bir lavabo pompasınıninkini epey andıran iğrenç bir plop sesiyle, gözünü yuvasından çıkardı.

"Deli-Göz, bu yaptığın iğrenç bir şey, farkmdasın değil mi?" dedi Tonks, sohbet eder gibi.

"Bana bir bardak su getirir misin, Harry?" diye rica etti Moody.

Harry bulaşık makinesine gidip temiz bir bardak aldı ve musluktan su doldurdu. Büyücüler hâlâ onu ilgiyle izliyorlardı. Sürekli gözlerinin onda olması Harry'nin sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Sağol," dedi Moody, Harry bardağı verdiğinde. Sihirli gözünü suya atıp parmağıyla dürtledi; göz şimşek hızıyla dönerek, hepsine tek tek baktı. "Dönüş yolculuğunda üç yüz altmış derece görüş açısı istiyorum."

"Nasıl gidiyoruz - her nereye gidiyorsak?" diye sordu Harry.

73

"Süpürgeyle," dedi Lupin. "Tek yolu bu. Cisimlenmek için çok gençsin, Uçuş Şebekesi'ni gözlüyor olacaklar, izinsiz bir Anahtar yapmak da başımıza çok büyük iş açar."

"Remus senin iyi uçtuğunu söylüyor," dedi Kingsley Shacklebolt kalın sesiyle.

"Harika uçuyor," dedi Lupin, saatine bakarak. "Neyse, gidip eşyalarını toplasan iyi olur, Harry, işaret geldiğinde hazır olmalıyız."

"Gelip sana yardım edeyim," dedi Tonks neşeli bir sesle.

Harry'yle birlikte holü geçip merdivenlerden çıktı, bir taraftan da merak ve ilgiyle etrafına bakmıyordu.

"Tuhaf bir yer," dedi. "Biraz fazla temiz değil mi, ne dersin? Biraz anormal. Hah, bu daha iyi," diye ekledi, Harry'nin odasına girip ışığı açtıklarında.

Odasının evin geri kalanından çok daha dağınık olduğu su götürmezdi. Çok kötü bir ruh haliyle dört gün boyunca odasına tıkalı kalmış olan Harry, ortalığı toplama zahmetine katlanmamıştı.

Kitaplarının çoğu yere saçılmıştı, kafasını dağıtmak için hepsini bir bir eline almış, sonra da bir kenara fırlatmıştı; Hedwig'in kafesinin temizlenmeye ihtiyacı vardı, kokmaya başlamıştı; Muggle

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

giysileriyle büyücü cüppelerinden oluşan karman çorman bir yığın, açık duran sandığından yerlere taşmıştı.

Harry kitaplarını toplayıp aceleyle sandığına atmaya başladı. Tonks açık gardırobunun önünde durup, kapısının içinde asılı aynadaki yansımasına eleştirel gözlerle baktı.

74

Diken diken saçından bir tutamı çekiştirerek, "Biliyor musun, sanırım mor benim rengim değil," dedi düşünceli düşünceli. "Beni biraz solgun mu gösteriyor, ne dersin?"

"Eee -" dedi Harry, Britanya ve İrlanda'nın Quidditch Takımları'nın üzerinden ona bakarak.

"Evet, öyle gösteriyor," dedi Tonks kararlı bir ses tonuyla. Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini sıkı sıkı yumup yüzünü buruşturdu. Bir saniye sonra, saçı çıklet pembesine dönmüştü.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi Harry, gözlerini yeniden açan kadına ağzı bir karış açık bakarak.

"Ben bir Metamorfmagus'um," dedi Tonks, yansımasına yeniden bakıp, saçını bütün açılardan görebilmek için başını çevirerek. Arkasında duran Harry'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi aynadan görerek, "Yani görünümümü istediğim gibi değiştirebilirim," diye ekledi. "Böyle doğdum. Seherbaz eğitimi sırasında Saklanma ve Kılık Değiştir-me'de hiç çalışmadan en yüksek notları aldım, süperdi."

"Sen bir Seherbaz mısın?" dedi Harry, etkilenmişti. Bir Kara-büyücü-yakalayıcısı olmak, Hogwarts'tan sonra düşündüğü tek meslekti.

"Evet," dedi Tonks, gururla. "Kingsley de öyle, ama benden biraz daha üst düzeyde. Ben daha bir yıl önce kabul edildim. Gizlilik ve İz Sürme'den neredeyse kalıyordum. Felaket sakarım, buraya geldiğimizde aşağıdaki tabağı kırışımı duydun mu?"

"Metamorfmagus olmak öğrenilebilen bir şey mi?" diye sordu Harry, eşyalarını toplamayı unutup doğrularak.

Tonks kıkırdadı.

75

"Ara sıra o yara izini saklamak hiç de fena olmazdı, ha?"

Gözleri Harry'nin alnındaki şimşek biçimli yara izine takıldı.

"Evet, fena olmazdı," diye geveledi Harry, arkasını dönerek. İnsanların yara izine bakmalarından hoşlanmıyordu.

"Eh, senin işi zor yoldan öğrenmen gerekecek, korkarım," dedi Tonks. "Metamorfmagus olunmaz, doğulur, çok nadirdirler. Çoğu büyücünün, görünümünü değiştirmesi için bir asaya ya da iksire ihtiyacı vardır. Ama artık gitmemiz lazım, Harry, eşyalarını toplamamız gerekiyordu," diye ekledi suçlu bir ses tonuyla, yerdeki dağınıklığa bakarak.

"Haa - evet," dedi Harry. Birkaç kitap daha aldı.

"Aptallık etme, ben yaparsam daha çabuk olur - top-lan\" diye haykırdı Tonks, esasını geniş bir hareketle yerin üzerinde gezdirerek.

Kitaplar, giysiler, teleskop ve ölçek hep birlikte havalanıp karman çorman halde sandığa doluştular.

"Pek düzenli olmadı," dedi Tonks, sandığa gidip içindeki karışıklığa bakarak. "Annemin her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirme gibi bir becerisi var -o yerleştirtince çoraplar bile kendi kendine katlanıyor- ama nasıl yapıyor bir türlü çözemedim - bir tür bilek hareketi -" Umut içinde, esasını tutan eliyle hızlı bir bilek hareketi yaptı.

Harry'nin çoraplarından biri cılız bir kımıldının ardından sandığın içindeki karmaşanın üstüne yığıldı.

"Aman, neyse," dedi Tonks, sandığın kapağını patta-

76

dak kapatarak, "en azından hepsini koyduk. Şu da biraz temizlense iyi olur," dedi Hedwig'in kafesini işaret ederek. "Aklapakla." Birkaç tüy ve pislik ortadan kayboldu. "Eh, böyle biraz daha iyi - şu ev işi büyülerini bir türlü kı-vıramamışımdır. Pekâlâ - her şeyi aldık mı? Kazan? Süpürge? Vay be! - Bir Ateşoku ha?"

Harry'nin sağ elindeki süpürgeyi görür görmez gözleri iri iri açıldı. Uluslararası standarttaki bu süpürge, Siri-us'un hediyesi ve Harry'nin gurur kaynağıydı.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Bense hâlâ bir Kuyruklu yıldız İki Yüz Altmış kullanıyorum," dedi Tonks imrenerek. "Şey, neyse... asan hâlâ kotunda mı? Poponun iki yarısı da yerinde mi? Pekâlâ, gidelim. Lokomotor sandık." Harry'nin sandığı yerden birkaç santim havalandı. Tonks, sol elinde Hedwig'in kafesi, asasını bir orkestra şefinin batonu gibi tutarak, sandığı odanın öbür tarafına uçurup önleri sıra kapıdan dışarı çıkarttı. Harry elinde sü-pürgesiyle onun peşinden merdivenlerden indi. Mutfığa döndüklerinde Moody gözünü yerine takmıştı. Göz temizlendikten sonra öyle hızlı dönmeye başlamıştı ki, ona bakınca Harry'nin midesi bulamyordu. Kingsley Shacklebolt ve Sturgis Podmore mikrodalga fırını inceliyorlar, Hestia Jones ise çekmeceleri karıştırırken bulduğu patates soyucuya bakıp kahkahalar atıyordu. Lu-pin, Dursley'lere yazılmış bir mektubu mühürlemekle meşguldü.

"Harika," dedi Lupin, Tonks ve Harry içeri girdiğinde başını mektuptan kaldırarak. "Sanırım bir dakikamız falan var. Bahçeye çıkıp hazır durumda bekleysek iyi olur

77

herhalde. Harry, teyzenle eniştene bir mektup bıraktım, endişelenmesinler -"

"Endişelenmezler," dedi Harry.

"- güvendesin -"

"Bu olsa olsa morallerini bozar."

"- onları bir dahaki yaza göreceksin diye."

"Mecbur muyum?"

Lupin gülümsedi ama cevap vermedi.

"Buraya gel, evlat," dedi Moody aksi bir edayla. Asa-sıyla Harry'ye yanına gelmesini işaret etti.

"Sana bir Ha-yalbozan yapmam lazım."

"Ne yapmanız lazım?" dedi Harry tedirgin bir sesle.

"Hayalbozan Büyüsü," dedi Moody, asasını kaldırarak. "Lupin'in dediğine göre bir Görünmezlik Pelerinin varmış, ama uçarken üstünde durmaz; böyle daha iyi gizlenirsin. Hadi bakalım -"

Kafasının üstüne asasıyla sertçe dokundu ve Harry, sanki Moody orada yumurta kırmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı; asanın değdiği yerden vücuduna soğuk damlacıklar yayılıyor gibiydi.

"İyi numara, Deli-Göz," diye takdir etti Tonks, Harry'nin karnına doğru bakarak.

Harry vücuduna baktı, daha doğrusu eskiden vücudunun olduğu yere, çünkü gördüğü şey artık ona ait değil gibiydi. Görünmez değildi; sadece arkasındaki mutfak bölümünün rengini ve dokusunu almıştı. Anlaşılan, iki ayaklı bir bukalemuna dönüşmüştü.

"Hadi bakalım," dedi Moody, asasıyla arka kapının kilidini açarak.

78

Hep birlikte dışarı, Vernon Enişte'nin güzel ve bakımlı çimlerine çıktılar.

"Hava açık," diye homurdandı Moody, sihirli gözüyle semaları tarayarak. "Biraz daha bulut örtüsü iyi olurdu gerçi. Pekâlâ, sen," diye buyurdu Harry'ye, "bitişik düzende uçacağız. Tonks tam önünde olacak, kuyruğundan ayrılma. Lupin seni aşağıdan koruyacak. Ben arkanda olacağım. Diğerleri etrafımızda turlayacak. Ne olursa olsun safları bozmuyoruz, anladın mı? İçimizden biri öldürülürse-"

"Öyle bir ihtimal mi var?" diye sordu Harry endişeyle, ama Moody onu duymazdan geldi.

"- diğerleri uçmaya devam etsin, durmayın, safları bozmayın. Hepimizi haklarsa da bir sen kalırsan, Harry, artçı kol hazır bekliyor; doğuya uç, seni bulurlar."

"Böyle şen şakrak konuşma, Deli-Göz, işimizi ciddiye almıyoruz sanacak," dedi Tonks. Harry'nin sandığıyla Hedwig'in kafesini süpürgesinden sarkan bir emniyet kayışına bağladı.

"Çocuğa planı anlatıyorum sadece," diye homurdandı Moody. "İşimiz onu sağ salım Karargâha ulaştırmak, bu arada ölürsek -"

"Kimse ölmeyecek," dedi Kingsley Shacklebolt, kalın, sakinleştirici sesiyle.

"Süpürgelerinize binin, ilk işaret geldi!" dedi Lupin sertçe. Gökyüzünü gösterdi.

Çok, çok yukarılarda, yıldızların arasında parlak kırmızı kıvılcımlar çakıyordu. Harry onların asa kıvılcımları olduğunu hemen anladı. Sağ bacağını Ateşoku'nun üze-

79

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

rinden attı ve sapı sıkı sıkı kavradı. Süpürge hafif hafif titriyordu, sanki o da havalanmaya Harry kadar hevesliydi.

"İkinci işaret, gidelim!" dedi Lupin yüksek sesle. Üstlerinde yine kıvılcımlar çakıyordu, bu defa yeşildiler.

Harry ayağıyla yere kuvvetlice vurdu. Serin gece havası saçını yalarken, Privet Drive'ın kare biçimindeki düzenli bahçeleri hızla geride kalıp, koyu yeşillerden ve siyahlardan oluşan bir yamalı bohçanın içinde gözden kayboldu. Bakanlık duruşmasına dair her şey Harry'nin aklından çıktı gitti, sanki yüzüne vuran rüzgâr onları başının içinden söküp atmıştı. Kalbi zevkten çatlayacak gibiydi; yeniden uçuyordu, bütün yaz hayalini kurduğu gibi Privet Drive'dan uzaklara uçuyordu, eve dönüyordu... bir an, bütün sorunları küçülüp yok olmuş, engin, yıldızlı gökyüzünde önemsizleşmiş gibiydi. Muhteşemdi.

Moody arkasından, "Tam sol, tam sol, yukarı bakan bir Muggle var!" diye bağırdı. Tonks yön değiştirdi, Harry de önündeki süpürgeyi deli gibi sallanan sandığını izleyerek onu takip etti.

"Daha fazla yüksekliğe ihtiyacımız var... çeyrek mil daha!"

Yükselirken soğuktan Harry'nin gözleri yaşla doldu; aşağıda araba farları ve sokak lambalarının topluluğuna başı büyüklüğündeki ışıklarından başka hiçbir şey göre-miyordu artık. O minicik ışıklardan ikisi Vernon Eniş-te'nin arabasına ait olabilirdi... Dursley'ler şimdi, Çim Yarışması diye bir şey olmadığından küplere binmiş halde, boş evlerine dönüyor olmalıydılar... Harry bunu düşününce kahkahalarla güldü, ama diğerlerinin cüppelerinin hışırtısı, sandıkla kafesi tutan emniyet bağının gacırtısı ve

80

havada hızla giderken rüzgârın uğuldaması sesini bastırdı. Bir aydır kendini bu kadar canlı ya da bu kadar mutlu hissetmemişti.

"Güneye dönün!" diye bağırdı Deli-Göz. "İleride kasaba var!"

Aşağıdaki ışıklardan oluşmuş örümcek ağının üzerinden geçmemek için sağa doğru uçtular.

"Güneydoğuya yönelin ve yükselin, ileride içine saklanabileceğimiz alçak bir bulut var!" diye seslendi Moody.

"Bulutların içinden gitmiyoruz!" diye bağırdı Tonks kızgın bir sesle, "sırılsıklam oluruz, Deli-Göz!"

Onun böyle demesi Harry'nin içini rahatlattı; Ateşo-ku'nun sapını tutan elleri ufak ufak hissizleşiyordu. Keşke palto giyseymdim, diye düşünüyordu; titremeye başlamıştı.

Deli-Göz'ün talimatları doğrultusunda arada bir yön değiştirmeye devam ettiler. Harry, kulaklarını acıtmaya başlayan buz gibi rüzgâr yüzünden gözlerini kısmıştı. Daha önce sadece bir kez süpürge üzerinde bu kadar üşüdüğünü hatırlıyordu - üçüncü sınıftayken fırtınalı bir havada Hufflepuff la yaptıkları Quidditch maçında. Etrafındaki koruma çemberi, dev yırtıcı kuşlar gibi turlayıp duruyordu. Harry zamanın izini yitirdi. Ne kadardır uçtuklarını merak etti, ona en az bir saat olmuş gibi geliyordu.

"Güneybatıya dönüyoruz!" diye haykırdı Moody. "Otoyoldan geçsek hiç hoş olmaz!"

Harry artık o kadar üşümüştü ki, aşağıda giden arabaların içindeki rahat, kuru ortamı özlemle andı. Uçuş tozuyla yolculuğu daha da bir özlemle andı; şöminelerin içinde fırıl fırıl dönmek rahatsız edici olabilirdi ama, en

81

azından alevlerin içi sıcaktı... Kingsley Shacklebolt hızla yanından geçti, saçsız kafası ve küpesi ay ışığında hafifçe parlıyordu... şimdi Emmeline Vance sağındaydı, elinde asası, başını bir sağa bir sola çeviriyordu... sonra o da üzerinden geçip gitti, yerine Sturgis Podmore geldi...

"Bir parça geri dönmeliyiz, takip edilmediğimizden emin olmamız gerek!" diye bağırdı Moody.

"DELİRDİN Mİ, DELİ-GÖZ?" diye çığlık attı Tonks önden. "Hepimiz buz kestik, süpürgelerimize yapıştık kaldık! Rotadan uzaklaşıp durursak oraya anca bir dahaki hafta varırız! Ayrıca, artık geldik sayılır!"

"İniş geçme vakti!" dedi Lupin'in sesi. "Tonks'u takip et, Harry!"

Harry, Tonks'un peşinden dalışa geçti. Şimdiye kadar gördüğü en büyük ışık kümesine doğru gidiyorlardı: Parıl parıl parlayan dikey ve yatay çizgilerin arasına simsiyah bölümlerin serpiştirildiği, birbirini keserek sere serpe uzanan, muazzam bir yığın. Alçaldıkça alçaldılar, en

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

sonunda Harry farları ve sokak lambalarını, bacaları ve televizyon antenlerini tek tek seçebilmeye başladı. Yere ulaşmayı çok istiyordu, ama inince birinin onu ısıtıp süpürgesinden sökmesi gerekeceğinden de emindi.

"İşte geldik!" diye seslendi Tonks. Birkaç saniye sonra, inmişti.

Harry onun tam arkasına kondu ve küçük bir meydanın ortasındaki bakımsız çimenin üzerinde süpürgesinden indi. Tonks, Harry'nin sandığını çözmeye başlamıştı bile. Harry titreyerek çevreye göz gezdirdi. Etrafındaki evlerin pis cepheleri hiç de cesaret verici değildi; bazılarının kırık

82

pencereleri sokak lambalarının ışığında sönük sönük parıldıyordu, kapıların çoğunun boyası kalkmıştı, çoğu evin önünde yığınla çöp birikmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Harry, ama Lupin sessizce, "Birazdan," dedi.

Moody pelerininin içinde bir şeyler arıyordu, yamru yumru elleri soğuktan beceriksizleşmişti.

"Buldum," diye mırıldandı, gümüş bir çakmağa benzeyen bir şeyi havaya kaldırıp çıkararak.

En yakındaki sokak lambası püf diye söndü. Elindeki "çakmamağı" yeniden çaktı; bir sonraki lamba da söndü; meydandaki bütün lambalar karanlığa gömülene ve geriye sadece perde örtülü pencerelerden ve yukarıdaki hıllalden gelen ışık kalana dek devam etti.

"Dumbledore'dan ödünç aldım," diye homurdandı Moody, Püfür'ü cebine koyarak. "Pencereden bakan Muggle'ları hallettik böylece, ha? Hadi bakalım, çabuk ol."

Harry'yi kolundan tutup çimenlikten yola, oradan da kaldırıma götürdü; Lupin ve Tonks, aralarında Harry'nin sandığıyla arkalarından geliyor, koruma ekibinin geri kalanı da asalarını çıkarmış yanlarından yürüyordu.

En yakın evin üst penceresinden, bir müzik setinin boğuk sesi geliyordu. Kırık bahçe kapısının iç tarafındaki ağıza kadar dolu çöp torbaları yığınının, çürümüş çöpün keskin kokusu yükseliyordu.

"Al bakalım," diye mırıldandı Moody, Harry'nin Ha-yalbozan'lı eline doğru bir parşömen parçası uzatıp, üze-

83

rinde yazanları okuyabilsin diye ışıklı esasını yakında tutarak. "Hemencecik oku ve ezberle."

Harry kâğıda baktı. Bitişik elyazısı bir yerden tanıdık geliyordu. Şöyle diyordu:

Zümrüdüanka Yoldaşlığı'mın Karargâhı na, Londra, Grim-mauld Meydanı, on iki numaradan ulaşılabilir.

•

84

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"

Grimmauld Meydanı, On İki Numara

"Zümrüdüanka Yoldaşlığı da neyin -?" diye başladı Harry.

"Hayır, evlat!" diye hırladı Moody. "İçeri girene kadar bekle!"

Parşömen parçasını Harry'nin elinden çekti ve esasının ucuyla tutuşturdu. Mesaj alevlenip büzüşür ve yere doğru süzülürken, Harry yeniden evlere baktı. On bir numaranın dışında duruyorlardı; sola bakınca on numarayı gördü; ancak sağda on üç numara vardı.

"İyi ama on -"

Lupin yavaşça, "Ezberlediğin şeyi düşün," dedi.

Harry düşündü ve cümlelerin "Grimmauld Meydanı, on iki numara" bölümüne geldiğinde, on bir ve on üç numaralar arasında ansızın ortaya yıpranmış bir kapı çıktı, hemen ardından da kirli duvarlar ve pis pencereler belirdi. Sanki fazladan bir ev şişiyor, iki tarafındakileri iterek kendine yer açıyordu. Harry, ağzı açık, bakakaldı. On bir numaradaki müzik seti bangırdamayı sürdürüyordu.

Besbelli içerideki Muggle'lar hiçbir şey hissetmemişti.

85

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Moody, Harry'nin sırtını dürterek, "Hadi, çabuk ol," diye homurdandı.

Harry yeni beliren kapıya bakarak, aşınmış taş merdivenlerden yukarı çıktı. Kapının siyah boyası eskidi, yol yol çizilmişti. Gümüş kapı tokmağı kıvrılmış bir yılan şeklindeydi. Anahtar deliği ya da mektup atma deliği yoktu.

Lupin asasını çıkararak kapıyı bir kez tıklattı. Harry birçok gürültülü metalik tıkırtı duydu, bir de zincir takırtısına benzer bir ses. Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Çabuk içeri gir, Harry," diye fısıldadı Lupin. "Ama fazla ileri gitme ve hiçbir şeye dokunma."

Harry eşiği aşarak neredeyse zifiri karanlık olan hole girdi. Rutubet ve toz kokusu alıyordu, bir de mayhoş bir çürüme kokusu. Burası insanda terk edilmiş bir bina izlenimi uyandırıyor. Dönüp bakınca, diğerlerinin arkasından sırayla geldiklerini gördü. Lupin ve Tonks, sandığı ve Hedwig'in kafesini taşıyorlardı. Moody en üst basamakta durmuş, Püfür'ün sokak lambalarından çaldığı ışık toplarını salıveriyordu. Hepsi ampullerine uçtu ve Moody topallayarak içeri girip ön kapıyı kapamadan önce, meydan bir an turuncu bir ışıkla ışıldadı. Kapı kapanınca da, hol tam bir karanlığa gömüldü.

"Gel bakalım -" dedi Moody.

Harry'nin başına asasıyla sertçe vurdu. Harry bu sefer sırtından aşağı sıcak bir şey akıyormuş hissine kapıldı, Hayalbozan Büyüsü kaldırılmış olmalıydı.

"Şimdi kimse kıpırdamasın," diye fısıldadı Moody, "burayı biraz ışıktırayım."

Diğerlerinin alçak sesle konuşmaları Harry'nin kötü

86

bir hisse kapılmasına yol açtı, sanki ölüm döşeğindeki birinin evine gelmiş gibiydiler. Hafif bir tıslama sesi duydu, duvarlardaki eski moda gaz lambaları hayat bularak uzun, kasvetli bir koridorun yer yer. kalkmış duvar kâğıtlarını ve havlan dökülmüş halısını titrek ve zayıf bir ışıkla aydınlattı. Üzerinde örümcek ağı olan bir avize tepede parılıyordu, uzun yılların kararttığı portreler duvarlarda çarpık çurpuk asılıydı. Harry, süpürgelikte bir şeyin seğirttiğini duydu. Hem avize, hem de yakındaki dengesiz masanın üstündeki kollu şamdan yılan şeklindeydi. Telaşlı ayak sesleri duyuldu. Ron'un annesi Mrs Weas-ley, holün öbür ucundaki bir kapıda belirdi. Onlara doğru hızlı hızlı gelirken yüzünde bir hoşgeldin tebessümü vardı, ama Harry son gördüğünden beri onun hayli zayıflayıp sararmış olduğunu fark etti.

"Ah, Harry, seni görmek ne güzeli" diye fısıldadı Mrs VVeasley. Önce onu kaburgalarını kırarcasına kucakladı, sonra da kol boyu uzakta tutarak, eleştirel bir gözle inceledi. "Solgun görünüyorsun; beslenmeye ihtiyacın var senin, ama korkarım yemek için biraz bekleme gerekecek."

Onun arkasındaki büyücüler çetesine dönüp telaşla fısıldadı: "Az önce geldi, toplantı başladı."

Harry'nin arkasındaki büyücülerin hepsi ilgi ve heyecan dolu sesler çıkardılar ve onun yanından geçip sıra halinde, Mrs VVeasley'nin az önce geldiği kapıya yöneldiler. Harry, Lupin'in ardından gitmeye kalkınca Mrs VVeasley onun önünü kesti.

"Hayır, Harry, toplantı yalnızca Yoldaşlık üyelerine mahsus. Ron ve Hermione üst katta, toplantı bitene kadar

87

onlarla bekleyebilirsin, sonra da yemek yiyeceğiz." Çok önemli bir şey söyler gibi fısıldayarak ekledi: "Ve holde alçak sesle konuş."

"Niye?"

"Hiçbir şey uyanınsın istemiyorum."

"Nasıl ya-"

"Sonra açıklarım, şimdi acelem var, toplantıda olmalıyım - ama sana nerede uyuyacağını göstereyim."

Parmağını dudağına götürüp sus işareti yaparak Harry'nin önüne düştü. Uzun, güve yemiş perdelerin önünden parmaklarının ucunda yürüyerek geçtiler. Harry bu perdelerin arkasında başka bir kapı olduğundan kuşkulandı. Kesik bir ifrit bacağından yapılmışa benzeyen kocaman bir semsiyeliğin yanından geçip karanlık bir merdivenden çıktılar, duvardaki plakalara monte edilmiş bir dizi kurutulmuş kafanın önünden geçtiler. Harry biraz daha yakından bakınca, bu kafaların ev cinlerine ait olduğunu gördü. Hepsinin biraz domuz burnuna benzeyen burunları vardı.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Harry'nin hayreti, attığı her adımla birlikte artıyordu. Çok Karanlık bir büyücüye aitmiş gibi duran böyle bir evde ne işleri vardı?

"Mrs Weasley, neden -?"

Mrs VVeasley, aklı başka yerde, "Ron'la Hermione her şeyi açıklarlar, canım, benim hemen gitmem lazım," dedi. "İşte -" ikinci katın merdiven sahanlığına varmışlardı, "- sağdaki kapı senin. Toplantı bitince çağırırım."

Yine bir telaşla, merdivenleri indi.

Harry kir pas içindeki sahanlığı geçti, yatak odası kapısının yılan başı şeklindeki tokmağını çevirip kapıyı açtı.

Gözüne kasvetli, yüksek tavanlı, çift yataklı bir oda çarptı; sonra tiz bir cıvıldaama duyuldu, bunu daha da tiz bir çığlık izledi ve bol miktarda gür saç, görüşünü tamamen kapadı. Hermione kendini Harry'nin üstüne atıp var gücüyle öyle bir kucaklamıştı ki, neredeyse onu yere düşürecekti. Bu arada Ron'un minik baykuşu Pigwidgeon ise başlarının üstünde heyecanla dönüp duruyordu.

"HARRY! Ron, burda işte, Harry burda! Geldiğini duymadık! Ay, nasılsın! İyisin, değil mi? Bize çok kızdın mı? Kızmışsındır eminim, mektuplarımız beş para etmezdi, biliyorum - ama sana hiçbir şey söyleyemezdik. Dumbledore söylemeyeceğimize yemin ettirdi; ah, sana söyleyecek öyle çok şeyimiz var ki, hem senin de bize anlatacakların var - Ruh Emici'ler! Duyduğumuz zaman -ve o Bakanlık duruşması - düpedüz rezalet, ben iyice araştırdım, seni atamazlar, atamazlar işte; Genç Yaşta Büyücülüğün Makul Kısıtlanması Kararnamesi'nde, hayatı tehdit eden durumlarda büyü kullanılmasına ilişkin hüküm -"

Ron, kapıyı Harry'nin arkasından kapatırken, "Bırak da bir nefes alsın, Hermione," dedi sırtarak. Ayı kaldıkları bir ay boyunca birkaç santim büyümüş görünüyordu, artık her zamankinden daha boylu ve daha siskaydı, ama uzun burnu, parlak kıvıll saçları ve çilleri aynıydı.

Hermione, hâlâ ağız kulaklarında, Harry'yi bıraktı, ama başka tek kelime etmesine fırsat kalmadan hafif bir VI]t sesi duyuldu ve karanlık gardiobun tepesinden be-

89

yaz bir şey süzülerek, okşarcasına Harry'nin omzuna kondu.

"Hedwig!"

Kar beyazı baykuş, Harry tüylerini okşarken gagasını tıklattı ve onun kulağını muhabbetle kemirdi. "Fıttırmış gibiydi," dedi Ron. "Senin son mektuplarını getirdiğinde bizi öyle gagaladı ki, ölüyoruz sandık, şuna bak -"

Harry'ye sağ elinin işaretparmağındaki, biraz iyileşmiş ama besbelli çok derin kesiği gösterdi.

"Ha, evet," dedi Harry. "Kusura bakma ama, cevap istiyordum yani -"

"Biz de sana cevap vermek istiyorduk, abi," dedi Ron. "Hermione'nin aklı çıktı, öyle bir başına habersiz kalırsan aptalca bir şeyler yapacağını söyleyip duruyordu, ama Dumbledore bize -"

"- bana söylememeniz için yemin ettirdi," dedi Harry. "Evet, Hermione söylemişti zaten."

En iyi iki arkadaşını görünce içine yayılan sıcaklık, karın boşluğuna buz gibi bir şeyin dolmasıyla soğumuştı. Birden -tam bir ay boyunca onları görme özlemi çektikten sonra- Ron ile Hermione onu yalnız bıraksalar daha memnun olacağım fark etti.

Gergin bir sessizlik oldu, Harry diğer ikisine hiç bakmadan Hedwig'i otomatik hareketlerle okşuyordu.

Hermione, soluğu biraz kesilmiş halde, "Böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu galiba," dedi.

"Dumbledore, yani."

"Peki," dedi Harry. Hermione'nin ellerinde de Hed-

90

wig'in gagasının izlerini gördü, buna hiç üzülmediğini fark etti.

Ron, "Sanırım ona göre, senin en emniyette olduğun yer Muggle'ların yanı -" diye lafa başladı.

"Öyle mi?" dedi Harry, kaşlarını kaldırarak. "Sizin ikinizden biri bu yaz Ruh Emici'lerin saldırısına uğradı mı?"

"Eh, hayır - ama Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndan birilerinin her an peşinde olmalarının nedeni de bu

-"

Harry aniden içinde büyük bir boşluk duygusu hissetti, sanki merdivenlerden inerken bir basamağı atlamış gibi. Demek izlendiğini ondan başka herkes biliyordu.

"Pek işe yaramadı ama, değil mi?" dedi, sesini yükseltmemek için elinden geleni yaparak.

"Sonuçta kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım, değil mi?"

"Öyle kızdı ki," dedi Hermione, neredeyse huşuyla. "Dumbledore. Onu gördük. Mundungus'un nöbeti sona ermeden oradan ayrıldığını duyunca. Korkutucuydu."

"Eh, ben ayrıldığına memnunum," dedi Harry, soğuk soğuk. "Ayrılmasaydı eğer, ben de büyü yapmayacaktım ve belki de Dumbledore beni yaz boyunca Privet Drive'da bırakacaktı."

"Peki hiç... Sihir Bakanlığı duruşması için endişeli değil misin?" diye sordu Hermione yavaşça.

"Hayır," diye yalan söyledi Harry, meydan okurcasına. Onlara arkasını döndü, Hedwig omzuna kurulmuş, halinden memnun görünüyordu; Harry etrafa bakındı, ama bu oda hiç de onun moralini yükseltecek türden bir oda değildi. Rutubetli ve karanlıktı. Boyası soyulmakta olan duvarların çıplaklığını biraz olsun gideren tek şey,

91

süslü bir çerçeve içindeki boş bir tuvaldi. Harry tuvalin yanından geçerken, pusuya yatmış, görünmeyen birinin kıs kıs gülüşünü duyduğunu sandı.

Sesine hâlâ ilgisiz bir hava vermeye çalışarak, "Peki, Dumbledore benim hiçbir şeyden haberdar olmamamı niye o kadar istiyor?" diye sordu. "Siz - ee - zahmet edip ona sordunuz mu hiç?"

Tam vaktinde başını kaldırınca, ikisinin bakıştığını gördü ve tam da onların korktuğu şekilde davrandığını anladı. Bu durum da sinirlerini düzeltmedi tabii.

"Neler olup bittiğini sana anlatmak istediğimizi Dumbledore'a söyledik," dedi Ron. "Söyledik, abi. Ama şimdi cidden işi başından aşkın, buraya geldik geleli onu topu topu iki kere gördük, pek vakti de yoktu. Sana yazdığımızda önemli şeyler söylememeye yemin ettirdi, baykuşların ele geçirilebileceğini söyledi."

Harry, "İstese yine de bana haber ulaştırabilirdi," dedi. "Şimdi bana, baykuşlar dışında bir mesaj iletme yöntemi bilmiyor demeyeceksiniz herhalde."

Hermione, Ron'a baktı ve sonra, "Ben de bunu düşündüm," dedi. "Ama senin hiçbir şey bilmeni istemiyordu."

"Belki de bana güvenilmeyeceğini düşünüyor," dedi Harry, onların yüzlerindeki ifadeyi kollayarak.

"Kalın kafalılık etme," dedi Ron. Hayli sikkın görünüyordu.

"Ya da kendi başımın çaresine bakamayacağımı."

"Elbette öyle düşünmüyor!" dedi Hermione endişeyle.

"Peki öyleyse, siz ikiniz burada olup biten her şeyin

92

bir parçasıyken, ben nasıl oluyor da Dursley'lerde kalıyorum?" dedi Harry. Kelimeler telaştan birbirinin üzerine biniyor, sesi her sözcükle birlikte gittikçe daha fazla yükseliyordu. "Nasıl oluyor da sizin ikinizin olup biten her şeyi bilmenize izin veriliyor?"

"Bilmiyoruz ki!" diye sözünü kesti Ron. "Annem bizi toplantıların yakınına bile sokmuyor, çok genç olduğumuzu söylüyor -"

Ama Harry, kendi de farkına varmadan bağırmaya başlamıştı bile.

"DEMEK TOPLANTILARA KATILMADINIZ, AMAN NE KÖTÜ! YİNE DE HURDAYDINIZ AMA, DEĞİL Mİ? BERABERDİNİZ! BENSE BİR AY BOYUNCA DURSLEY'LERDE TIKILDIM KALDIM! ÜSTELİK DE SİZİN YAPABİLDİĞİNİZDEN ÇOK DAHA FAZLASINI YAPMIŞTIM, HEM DUMBLEDORE DA BUNU BİLİYOR - FELSEFE TAŞI'NI KİM ALDI? RIDDLE'DAN KİM KURTULDU? İKİNİZİ DE RUH EMİCİ'LERİN ELİNDEN ALAN KİM?"

Bir ay boyunca Harry'nin aklından geçmiş her tür acı ve küskünlük şimdi açığa çıkıyordu: Habersiz kalınca asabının bozuluşu, hepsinin onsuz birlikte olmalarına kırılışı, takip edilmesine ve bunun kendisine söylenmemesine karşı öfkesi - yarı yarıya utandığı bütün duygular sonunda zincirlerinden boşaldı. Hedwig gürültüden korkup yeniden gardiobun üstüne süzüldü; Pigwidgeon telaşa cı-vıldadı ve başlarının etrafında daha da hızla dönmeye koyuldu.

"KİM GEÇEN YIL EJDERHALARLA SFENKSLERİ

93

VE BAŞKA HER TÜRLÜ İĞRENÇ ŞEYİ ALT ETMEK ZORUNDA KALDI? ONUN GERİ DÖNDÜĞÜNÜ KİM GÖRDÜ? KİM ONDAN KAÇMAK ZORUNDA KALDI? BEN!"

Ron, ağzı yarı açık, orada öyle duruyordu, besbelli afallamıştı ve söyleyecek şey bulamıyordu, Hermione ise ağladı ağlayacak durumdaydı.

"AMA BEN NİYE NELER OLDUĞUNU BİLEYİM Kİ? NEDEN KİMSE BANA OLAN BİTENİ SÖYLEME ZAHMETİNE KATLANSIN Kİ?"

"Harry, biz sana söylemek istedik, gerçekten istedik -" diye başladı Hermione.

"O KADAR DA ÇOK İSTEMİŞ OLAMAZSINIZ, DEĞİL Mİ, İSTESENİZ BANA BİR BAYKUŞ GÖNDERİRDİNİZ, AMA DUMBLEDORE SİZE YEMİN ETTİRDİ -"

"Ettirdi ama -"

"DÖRT HAFTA SÜREYLE PRIVET DRIVE'A TIKILDIM KALDIM, ÇÖP TENEKELERİNDEN GAZETE ÇALDIM, NELER OLUP BİTTİĞİNİ ÖĞRENEYİM DİYE -"

"İstedik, ama -"

"ÇOK GÜLMÜŞSÜNÜZDÜR HERHALDE, HA, HEPİNİZ BURAYA ÇEKİLMİŞKEN -"

"Hayır, cidden -"

Hermione çaresizce, "Harry, gerçekten çok özür dileriz!" dedi, artık gözlerinde yaşlar panlıyordu.

"Kesinlikle haklısın, Harry - senin yerinde olsam öfkeden çılgına dönerdim!"

Harry gözlerinden ateşler saçarak ona baktı, hâlâ derin derin nefes alıyordu, sonra yine onlara arkasını döndü,

94

bir aşağı bir yukarı yürümeye koyuldu. Hedvvig gardırobun tepesinden kederli kederli öttü. Sadece Harry'nin ayaklarının altındaki tahtaların matemli çitirtisiyle bozulan uzun bir sessizlik oldu.

Birden, "Hem burası neresi böyle?" diye sordu Ron'la Hermkme'ye.

Ron hemen, "Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nım Karargâhı," dedi.

"Acaba kimse zahmet edip de bana Zümrüdüanka Yoldaşlığının ne -?"

Hermione çabucak, "Gizli bir örgüt," dedi. "Başında Dumbledore var, o kurdu zaten. Geçen sefer Kim-Olduğu-nu-Bilirsin-Sen'e karşı savaşan kişiler."

"Kimler var?" dedi Harry, ellerini cebine sokup olduğu yerde durarak.

"Hayli kalabalık -"

"Yirmi kadarını gördük," dedi Ron, "ama daha fazla olduklarını sanıyoruz."

Harry gözlerinden ateşler saçarak onlara baktı.

"Ee?" diye sordu, bir ona, bir öbürüne bakarak.

"Ee," dedi Ron. "Ee ne?"

"Voldemort!" dedi Harry öfkeyle. Hem Ron'un, hem de Hermione'nin yüzlerine korku dolu bir ifade geldi. "Neler oluyor? Neler karıştırıyor? Nerede? Onu durdurmak için ne yapıyoruz?"

Hermione ürkek ürkek, "Sana söyledik, Yoldaşlık bizi toplantılara almıyor," dedi. "Onun için de ayrıntıları bilmiyoruz - ama genel bir fikrimiz var," diye ekledi telaşla, Harry'nin yüzündeki bakışı görünce.

95

"Fred'le George Uzayan Kulak'ları icat etti de/' dedi Ron. "Bayağı işe yarıyorlar."

"Uzayan -?"

"Kulak'lar, evet. Ama son zamanlarda kullanmaktan vazgeçmek zorunda kaldık, çünkü annem buldu ve çılgına döndü. Fred ve George, annem onları çöpe atmasın diye hepsini saklamak zorunda kaldılar. Ama annem neler olduğunu anlayana kadar hayli işe yaradılar. Yoldaşlık'tan bir kısmının Ölüm Yiyen'leri izlediğini biliyoruz, onlar hakkında kayıt tutuyorlar -"

"Kimileri de Yoldaşlık'a yeni insanlar katmaya çalışıyor -" dedi Hermione.

Ron, "Bir kısmı da bir şeyi koruyor," dedi. "Hep koruma görevinden söz ediyorlar."

Harry alayla, "Ben olmayayım sakın?" diye sordu.

"Aa, evet," dedi Ron, yüzünde her şeyi yeni yeni anlamaya başlayan birinin ifadesiyle.

Burnundan soluyan Harry, yeniden odada dolaştı, Ron ve Hermione'den başka her yere bakıyordu.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Peki, toplantılara alınmadığınıza göre, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Bana çok işiniz olduğunu söylemişsiniz."

"Biz," dedi Hermione çabucak, "bu evi temizliyoruz. Çok uzun zamandır boş kalmış, burada bir şeyler türemeye başlamış. Mutfağı temizlemeyi başardık, yatak odalarının büyük kısmını da. Sanırım bugün misafir odasını AYYY!"

İki şaklamayla, Ron'un ikiz ağabeyleri Fred ve George, birden odanın ortasında belirmişlerdi. Pigwidgeon her zamankinden de çılginca cıvılamaya koyuldu ve ok gibi fırla-

96

varak gardiobun üstündeki Hedwig'in yanına gitti.

Hermione, Ron kadar canlı kızıl saçlara sahip, ama daha tıknaz ve biraz daha kısa boylu ikizlere, "Yapmayın şunu n'olur!" dedi halsizce.

"Selam, Harry," dedi George, ona gülümseyerek. "Senin kulak okşayıcı sesini duyduk gibi geldi de."

"Öfkeni böyle içine atmamalısın, Harry," dedi Fred, o da gülümsüyordu. "Hepsini boşalt gitsin. Elli mil ötede seni duymamış bir iki kişi kalmış olabilir."

Harry, "Siz ikiniz Cisimlenme sınavından geçtiniz galiba?" diye homurdandı.

Fred, "Hem de üstün başarıyla," dedi. Elinde çok uzun, ten rengi, sicime benzer bir şey tutuyordu.

"Merdivenden inmek otuz saniye daha fazla sürerdi ancak," dedi Ron.

Fred, "Vakit Galleon'dur, küçük kardeş," dedi. "Her neyse, Harry, parazit yapıyorsun, alıcımız çalışmıyor. Uzayan Kulak'lar," diye ekledi, Harry'nin havaya kalkan kaşlarına cevap olarak.

Elindeki sicimi havaya kaldırdı; Harry, sicimin sahanlığa kadar uzadığını gördü. "Aşağıda neler olup bittiğini duymaya çalışıyoruz."

Ron, Kulak'a bakarak, "Dikkatli olmanız gerek," dedi, "annem bir daha onlardan birini görürse..."

Fred, "Riske değer," dedi, "önemli bir toplantı yapıyorlar."

Kapı açıldı ve kızıl saçlardan oluşan bir yele görüldü.

"Ah, merhaba, Harry!" dedi Ron'un küçük kardeşi Ginny, neşeyle. "Sesini duydum gibi geldi de."

Fred'le George'a döndü, "Uzayan Kulaklardan umu-

97

du kesin," dedi. "Annem mutfak kapısına Sarsılmaz Büyüsü yapmış."

Süngüsü düşmüş görünen George, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Tonks bana nasıl anlayacağımızı söylemişti," dedi Ginny. "Kapıya bir şeyler fırlatıyorsun, çarpmazsa Sarsılmaz hale getirilmiş demek. Ben de boyuna merdivenlerin üstünden Tezekbombası atıp duruyorum, kapıya ulaşmadan havada yön değiştiriyorlar. Yani Uzayan Kulak'ların o aralıktan geçmesine imkân yok."

Fred derin derin içini çekti.

"Yazık. İhtiyar Snape'in ne işler peşinde olduğunu öğreneceğime bayağı inanmıştım."

"Snape mi?!" dedi Harry hemen. "Burda mı o?"

"Evet," dedi George, kapıyı usulca kapattı ve yataklardan birinin üzerine oturdu; Fred ve Ginny de onu izlediler. "Rapor veriyor. Çok gizli."

"Rezil," dedi Fred, tembel tembel.

Hermione ayıplarcasına, "Artık bizim tarafımızda," dedi.

Ron burnundan soludu. "Bu, onun bir rezil olmasını engellemez. Bizi gördüğünde o bakışı yok mu..."

"Bili de onu sevmiyor," dedi Ginny, sanki bu, meseleye noktayı koyarmışçasına.

Harry hırsının geçtiğinden emin değildi ama, bilgi edinmeye duyduğu açlık, bağırma dürtüsüne baskın çıkmıştı. Diğerlerinin karşısına, yatağa oturdu.

"Bili burada mı?" diye sordu. "Mısır'da çalıştığım sanıyordum ben onun."

98

Fred, "Eve gelip Yoldaşlık için çalışabilirsin diye masa başı işi istedi," dedi. "Mezarları özlediğini söylüyor ama," sırtıttı, "bir karşılığı da varmış."

"Ne demek istiyorsun?"

George, "Şu Fleur Delacour'u hatırlıyor musun?" dedi. "İngilizce'sini ileğletme için Gringotts'ta

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

çalışmaya başlamış -"

"Bili de ona bir sürü özel ders veriyor," diye bıyık altından güldü Fred.

"Charlie de Yoldaşlık'ta," dedi George, "ama hâlâ Romanya'da. Dumbledore örgüte olabildiğince çok yabancı büyücü getirilmesini istiyor, Charlie de çalışmadığı günlerde gereken temasları kurmaya çalışıyor."

Harry, "Bunu Percy yapamaz mıydı?" diye sordu. Son haber aldığı anda, üçüncü Weasley kardeş Sihir Bakanlığı'nın Uluslararası Sihirsel İşbirliği Dairesi'nde çalışıyordu.

Harry böyle deyince bütün VWeasley'ler ile Hermione birbirlerine karanlık ve anlamlı bakışlar attılar.

Ron gergin bir sesle, "Ne yaparsan yap, ama annemle babamın önünde Percy'den bahsetme," dedi.

"Neden bahsetmeyeyim?"

"Çünkü Percy'nin adı her geçtiğinde babam elinde ne varsa kırıyor, annem de ağlamaya başlıyor," dedi Fred.

Ginny hüzünle, "Felaket," dedi.

George, yüzünde ender görülen cinsten çirkin bir bakışla, "Bence ondan kurtulduğumuz isabet oldu" dedi.

"Ne oldu ki?" diye sordu Harry.

Fred, "Percy'yle babam kavga ettiler," diye cevap ver-

99

di. "Daha önce babamın kimseyi böyle haşladığım görmemiştim. Normalde bağırان hep annemdir."

"Okul bittikten sonraki ilk haftaydı," dedi Ron. "Gelip Yoldaşlık'a katılmak üzereydik. Percy eve geldi ve bize terfi ettiğini söyledi."

"Şaka mı ediyorsun?" dedi Harry.

Percy'nin çok hırslı olduğunu bildiği halde, Harry onun Sihir Bakanlığı'ndaki ilk işinde pek de başarılı olmadığı izlenimine kapılmıştı. Percy, patronunun Lord Volde-mort'un kontrolünde olduğunu anlamamak gibi hayli büyük bir basiretsizlik göstermişti (Bakanlık buna inandığından değil tabii - hepsi Mr Crouch'un aklını kaçırdığını düşünüyordu).

"Evet, hepimiz şaşırmıştık," dedi George, "çünkü Percy, Crouch meselesinde başını hayli belaya soktu, bir soruşturma oldu falan. Percy'nin Crouch'un keçileri kaçırdığını anlamış ve üstlerine bildirmiş olması gerektiğini söylediler. Ama Percy'yi bilirsin, Crouch sorumluluğu ona bırakmıştı, o da şikâyet etmedi tabii."

"Peki, nasıl oldu da terfi ettirdiler?"

Harry haykırmaktan vazgeçtiği için normal konuşmayı sürdürmeye pek hevesli görünen Ron, "Biz de onu merak ettik zaten," dedi. "Eve geldiğinde kendinden pek bir hoşnuttu -her zamankinden bile daha hoşnut, eğer böyle bir şeyi hayal edebiliyorsan tabii- ve babama, Fudge'ın bürosunda çalışma teklifi aldığını söyledi. Hogwarts'ı bitirili henüz bir yıl olmuş biri için gerçekten çok iyi bir iş: Bakan'ın İkinci Asistanı. Babamın çok etkileneceğini bekliyordu sanırım."

100

Fred beş karış suratla, "Ama babam etkilenmedi," dedi.

"Niye?" diye sordu Harry.

George, "Eh, anlaşılan Fudge Bakanlık'ı birbirine katıp, kimsenin Dumbledore'la teması var mı diye kontrol ediyormuş," dedi.

"Bugünlerde Dumbledore Bakanlık'ın gözünden düşmüş durumda," dedi Fred.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri döndüğünü söyleyerek sadece sorun yaratmaya çalıştığını düşünüyorlar."

George, "Babam diyor ki," dedi, "Fudge, Dumbledore'la işbirliği halinde olan herkesin masasını boşaltabileceğim açıkça belirtmiş."

"Mesele şu ki, Fudge babamdan şüpheleniyor, onun Dumbledore'la dost olduğunu biliyor ve Muggle takıntısı yüzünden de hep babamın biraz üşütük olduğunu düşünmüştür."

Kafası karışan Harry, "İyi ama, bunun Percy'yle ne ilgisi var?" diye sordu.

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Şimdi ona geliyorum. Babama göre Fudge'm Percy'yi bürosunda istemesinin tek nedeni, ondan aile -ve Dumbledore- hakkında casusluk yapmak için yararlanmayı düşünmesi."

Harry hafiften bir ısıklık çaldı.

"Bahse girerim Percy buna bayılmıştır."

Ron sahte sahte güldü.

Tamamen keçileri kaçırdı. Dedi ki - eh, bir sürü korkunç şey söyledi. Bakanlık'a girdiğinden beri babamın kö-ü şöhretine karşı mücadele etmek zorunda kalmış, baba-

101

mm hiç hırsı yokmuş ve onun için -bilirsin işte- fazla parası olmamış, yani -"

Harry kulaklarına inanamayarak, "Ne?" derken, Ginny de kızgın kedi sesine benzer bir ses çıkardı.

"Biliyorum," dedi Ron alçak sesle. "Ama sonra daha da beterini söyledi. Dedi ki, babam Dumbledore'un peşine takıldığı için budalanın biriymiş, Dumbledore'un başı büyük derde girecekmış, babam da onunla birlikte mah-volacakmış ve o -Percy yani- kimin tarafında olması gerektiğini biliyormuş, o da Bakanlık'mış. Ve eğer annemle babam Bakanlık'a ihanet edeceklerse, o da herkesin artık onun ailemizden biri olmadığını bilmesi için elinden geleni yapacakmış. O gece eşyalarını toplayıp evi terk etti. Şimdi burada, Londra'da yaşıyor."

Harry alçak sesle küfretti. Gerçi her zaman Ron'un ağabeyleri arasında en az Percy'yi sevmişti, ama yine de onun Mr Weasley'ye böyle şeyler söyleyebileceği aklından bile geçmemişti.

Ron, "Annem perişan oldu," dedi. Bilirsin işte - ağladı falan. Percy'yle konuşmaya çalışmak için Londra'ya geldi, ama o, kapıyı annemin suratına çarptı. İşyerinde babamla karşılaşınca ne yapıyor, bilmiyorum - herhalde görmezden geliyordur."

Harry ağır ağır, "Ama Percy, Voldemort'un döndüğünü biliyordur mutlaka," dedi. "Aptal değildir, annenle babanın kanıt olmadan her şeyi riske atmayacaklarını da bilir."

Ron, "Evet ama, işte senin adın da işin içine karıştı," dedi, Harry'ye gizlice bir bakış atarak. "Percy tek kanıtın

102

senin dediklerin olduğunu söyledi ve... bilmiyorum yani... bunun yeterli olmadığı düşünüyormuş."

Hermione acı acı, "Percy Gelecek Postası'nı ciddiye alıyor," dedi, diğerlerinin hepsi de onaylarcasına başlarını salladılar.

Harry onlara bakarak, "Ne diyorsunuz siz?" diye sordu. Hepsisi dikkatle onu süzüyordu.

"Sen - sen Gelecek Postası'nı almıyor musun?" diye sordu Hermione, ürkek ürkek.

"Evet, alıyorum!" dedi Harry.

Hermione daha da endişeli şekilde, "Peki - yani - baştan sona okuyor musun?" diye sordu.

Harry, kendini savunurcasına, "Hayır, okumuyorum," dedi. "Eğer Voldemort hakkında bir şey yazacak olsalar manşete çıkardı, değil mi?"

Ötekiler adı duyunca irkildi. Hermione telaşla konuşmayı sürdürdü: "Eh, görmek için baştan sona okuman lazımdı ama - şey - bu hafta bir iki kere senden söz ettiler."

"Ama görürdüm -"

"Sadece ilk sayfayı okursan göremezsin," dedi Hermione, başını sallayarak. "Uzun makalelerden söz etmiyorum. Senden şöyle bir söz edip geçiyorlar, sanki bitmek bilmez bir şakaymışsın gibi."

"Sen ne demek -"

Hermione zoraki bir sakinlikle, "Aslında hayli mide bulandırıcı," dedi. "Rita'nın yazdıkları üzerine bir şeyler kuruyorlar işte."

Ama o artık orada çalışmıyor, değil mi?

»o, hayır, sözünü tuttu - zaten başka şansı da yok-

103

tu," diye ekledi Hermione, hoşnut bir şekilde. "Ama şimdi yapmaya çalıştıklarının temelini de o attı."

"Neyin yani?" dedi Harry sabırsızlıkla.

"Pekâlâ, senin orda burda yere yığıldığını ve yara izinin acıdığını falan yazmıştı, biliyorsun."

"Evet," dedi Harry. Rita Skeeter'in onun hakkında yazdıklarını hemencecik unutması mümkün

değildi zaten.

"Eh işte, sanki büyük bir trajik kahraman ya da öyle bir şey olduğu hayalleri gören, ilgi peşinde biriymişsin gibi şeyler yazıyorlar," dedi Hermione. Sanki Harry'nin bunları çabucak duyması söylediklerini daha az tatsız hale getirecekmiş gibi, hızlı hızlı konuşuyordu. "Senin hakkında kötü niyetli yorumlar sokuşturup duruyorlar araya. Abartılı bir şey yazarlarsa eğer, 'Harry Potter'a yakışan bir hikâye' gibi şeyler söylüyorlar; birinin başına komik bir kaza falan gelirse, 'Umarız başında yara izi yoktur, yoksa kalkıp ona tapınmamızı isteyebilir7 diyorlar -"

Harry öfkeyle, "Kimsenin bana tapınmasını -" diye başladı.

Hermione hemen, "İstemediğini biliyorum -" dedi, korkmuş görünüyordu. "Ben biliyorum, Harry. Ama ne yaptıklarını görüyorsun, değil mi? Seni kimsenin inanmayacağı birine dönüştürmeye çalışıyorlar. Bunun arkasında Fudge var, neyine istersen bahse girerim. İstiyorlar ki sokaktaki büyücüler sana bir espri konusu, ünlü olmak ve bunu sürdürmek arzusuyla gülünç palavralar atmaya bayılan aptal bir çocuk gözüyle baksınlar."

"Demedim ki - istemedim ki - Voldemort benim annem-

104

le babamı öldürdül" dedi Harry, tükürür gibi konuşarak. "Meşhur oldum, çünkü ailemi katletti ama beni öldüre-medi! Kim bununla ün kazanmak ister ki? Hiç düşünmüyorlardı, bana kalsa asla -"

"Biliyoruz, Harry/" dedi Ginny içtenlikle.

Hermione, "Tabii, Ruh Emici'lerin sana saldırması hakkında tek kelime etmediler," dedi. "Birisini onlara çenelerini tutmalarını söylemiş herhalde. Oysa bu gerçekten büyük bir haber olurdu, kontrolden çıkmış Ruh Emi-ci'ler. Senin Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi'ni ihlal ettiğinden de söz etmediler. Biz ederler sanmıştık, senin bu 'aptal gösterişçi' imajına pek uyardı çünkü. Bizce eteklerindeki bütün taşları dökmek için senin atılmanı bekliyorlar - yani, eğer atılırsan demek istiyorum, elbette," diye telaşla devam etti. "Aslında atılmaman gerek, yani kendi yasalarına uyarlarsa, aleyhindeki iddia geçerli değil."

Tekrar duruşmaya dönmüşlerdi, Harry ise bunu düşünmek istemiyordu. Konuyu nasıl değiştirsem diye düşündü, ama merdivenden gelen ayak sesleri, onu yeni bir konu bulma derdinden kurtardı.

"Eyvah."

Fred, Uzayan Kulak'ı şöyle iyice bir çekti. Hemen sonra yine büyük bir şaklama duyuldu, o ve George yok oldular. Birkaç saniye sonra Mrs VVeasley yatak odası kapısında belirdi.

"Toplantı bitti, şimdi aşağı inip yemek yiyebilirsiniz. Herkes seni görmek için ölüyor, Harry. Bütün o Tezek-bombaları'nı mutfak kapısına kim bıraktı?"

105

I

"Crookshanks," dedi Ginny, hiç yüzü kızarmadan. "Onlarla oynamayı seviyor."

"Ah/" dedi Mrs VVeasley, "ben de acaba Kreacher mı demiştim, böyle tuhaf şeyler yapmaya bayılıyor da. Şimdi, holde alçak sesle konuşmayı unutmayın. Ginny, ellerin leş gibi, ne yapıyordun sen? Git de yemeğe oturmadan yıka lütfen."

Ginny ötekilere bakıp yüzünü buruşturdu, annesinin peşinden odadan çıkarak Harry'yi Ron ve Hermione'yle yalnız bıraktı. İkisi de onu kaygıyla kolluyorlardı, başkaları gider gitmez yine bağırmaya başlamasından korkar gibiydiler. Onların böylesine ürkek gözükmesi, Harry'nin biraz utanmasına yol açtı.

"Bakın..." diye mırıldandı, ama Ron başını salladı, Hermione de yavaşça, "Kızacağınızı biliyorduk, Harry," dedi, "aslında seni suçlamıyoruz, ama senin de anlamaman gerek: Dumbledore'u ikna etmeye sahiden çalıştık -"

"Biliyorum," dedi Harry sadece.

Okul müdürünü içermeyen bir konu bulmak için kafasını zorladı, çünkü Dumbledore'un düşüncesi bile Harry'nin içinin yeniden öfkeyle kaynamasına yol açıyordu.

"Kreacher kim?" diye sordu.

"Burada oturan ev cini," dedi Ron. "Kaçığın teki. Hiç onun gibisini görmedim."

Hermione, Ron'a bakıp kaşlarını çatı.

"O, kaçık değil, Ron."

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"Hayatının amacı, başının kesilip tıpkı annesi gibi bir plakaya konması," dedi Ron sinirli sinirli. "Bu normal mi, Hermione?"

106

"Eh - evet, Kreacher biraz garip ama, bu onun kabahati değil."

Ron, Harry'ye bakıp gözlerini devirdi.

"Hermione hâlâ E.R.İ.T./ten vazgeçmedi."

Hermione ateşli ateşli, "Onun adı E.R.İ.T. değil bir kere!" dedi. "Ev Cini Refahını İlerletme Topluluğu. Ve böyle diyen yalnızca ben değilim, Dumbledore da Kreacher'a daha iyi davranmamız gerektiğini söylüyor."

"Tabii, tabii," dedi Ron. "Hadi, aklıktan ölüyorum."

Önlerine düşüp kapıdan çıktı, sahanlığa geldi, ama merdivenleri inmeden -

"Durun!" diye soludu Ron. Kolunu uzatarak Harry ile Hermione'nin yürümelerini engelledi. "Hâlâ holdeler, belki bir şeyler duyabiliriz."

Üçü dikkatlice tırabzanlardan aşağı göz attı. Loş hol, aralarında Harry'ye korumalık etmiş olanların da bulunduğu cadılar ve büyücülerle doluydu. Kafa kafaya vermiş, heyecanla fısıldaşıyorlardı.

Harry grubun tam ortasında, Hogwarts'taki en sevmediği öğretmeni olan Profesör Snape'in siyah, yağlı saçlı başım ve heybetli burnunu gördü. Harry tırabzandan biraz daha eğildi. Snape'in Zümrüdüanka Yoldaşlığı için neler yaptığıyla çok ilgileniyordu...

ince, ten rengi bir sicim Harry'nin burnunun dibinden aşağı indi. Başını kaldırıp bakınca, Fred ve George'un yukarıdaki sahanlıkta durmuş, Uzayan Kulak'ı aşağıdaki karanlık insan yumağına doğru sarkıttıklarını gördü. Ne var ki, bir an sonra insanlar ön kapıya doğru hareket etmeye başlayıp gözden kayboldular.

107

Harry, Fred'in Uzayan Kulak'ı tekrar yukarı doğru çekerken, "Lanet olsun," diye fısıldadığını duydu. Ön kapının açıldığını, sonra kapandığını işittiler.

Ron, Harry'ye alçak sesle, "Snape hiç burada yemek yemiyor," dedi. "Tanrıya şükür. Gel hadi."

Hermione, "Ve holde sesini alçaltmayı unutma, Harry," diye fısıldadı.

Duvardaki ev cini kafaları sırasının önünden geçerlerken, Lupin, Mrs VVeasley ve Tonks'u ön kapıda gördüler, gidenlerin ardından kapının birçok kilidini ve sürgüsünü büyüyle mühürlüyorlardı. Onları merdivenlerin altında karşılayan Mrs VVeasley, "Aşağıda, mutfakta yiyoruz," diye fısıldadı.

"Harry, canım, holden ayaklarının ucuna basarak geçer misin lütfen, şu kapıdan -"

GÜM.

Mrs VVeasley, "Tonks!" diye seslendi hiddetle, arkasına dönüp bakarak.

Yerde iki seksen uzanmış Tonks, "Kusura bakmayın!" dedi ağlamaklı bir halde. "Şu aptal semsiyelik, ikidir ona takılıp -"

Ama söylediklerinin geri kalanı korkunç, kulak paralayan, kanı donduran bir feryadın içinde kayboldu.

Harry'nin daha önce önünden geçtiği güve yemiş kadife perdeler savrulup açılmıştı, ama arkalarında kapı falan yoktu. Harry bir an bir pencereden baktığını sandı; arkasında siyah başlıklı ihtiyar bir kadının, sanki işkence görüyormuş gibi haykırıp durduğu bir pencere - sonra karşısındakinin hakiki boyutta bir portre olduğunu fark

108

etti, ancak ömründe gördüğü en gerçekçi, en sinir bozucu portreydi bu.

İhtiyar kadının salyaları akıyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu, haykırırken yüzünün sararmış derisi iyice geriliyordu; arkalarındaki hol boyunca diğer portreler de uyanmış, onlar da bağırmaya başlamışlardı; Harry gürültüyü duyunca resmen gözlerini yumdu ve elleriyle kulaklarını kapattı.

Lupin ve Mrs Weasley fırlayıp perdeyi ihtiyar kadının üstüne çekmeye çalıştılar, ama kapatamadılar, kadın daha da beter feryat etmeye başladı, ellerini onların yüzünü tırmalayıp parçalamak istercesine uzatıyordu.

"Pislikler! Pespayeler! Kirin, kötülüğün tohumlan! Melezler, dönüşüme uğramış yaratıklar, ucubeler, defolun gidin bur-dan! Ne cüretle ceddimin evini kirletir -"

Harry Potter Zümrüdüanka Yoldaşlığı

Tonks, koskocaman, ağır ifrit bacağını çeke çeke yerine taşırken özür üstüne özür diliyordu. Mrs VVeasley perdeyi kapamayı bırakmış, hol boyunca aşağı yukarı koşturarak diğer portreleri asasıyla Sersemletiyordu. Uzun siyah saçlı bir adam Harry'nin karşısındaki bir kapıdan hışımla çıktı.

"Kes sesini, seni korkunç ihtiyar cadaloz, sesini KES!" diye kükredi, Mrs Weasley'nin bıraktığı perdeyi tutarak.

ihthiyar kadının beti benzi attı.

"Seen!" diye uludu, adamı görünce gözleri yerinden uğramıştı. "Kam bozuk, melanet, etimin ayıbı!"

Adam, "Sana - KES - dedim!" diye kükredi. Muazzam bir gayretle Lupin'le ikisi perdeleri yeniden kapamayı başardılar.

109

Yaşlı kadının feryatları kesilip, yerini evde yankılanan bir sessizliğe bıraktı.

Soluğunun hızı biraz artmış olan adam, uzun kara saçlarını gözlerinin önünden çekerek Harry'ye döndü. Vaftiz babası Sirius'tu bu.

"Merhaba, Harry," dedi acı acı. "Görüyorum ki annemle tanışmışsın."

110

BEŞİNCİ BÖLÜM

1.....••'!' 9 '

f

Zümrüdüanka Yoldaşlığı

"/>«••

"Neyinle -?"

"Sevgili ihtiyar annemle," dedi Sirius. "Bir aydır onu indirmeye çalışıyoruz, ama galiba tuvalin arkasına bir Kalıcı Yapıştırma Büyüsü yaptı. Hadi, yine hepsi uyanmadan aşağı inelim, çabuk."

Harry şaşkın şaşkın, "İyi de, annenin portresi burada ne arıyor?" diye sordu. Holün kapısından çıkmış, dar bir taş merdivenden iniyorlardı, diğerleri de hemen arkala-rmdaydı.

"Kimse sana söylemedi mi? Burası benim annemle babamın eviydi," dedi Sirius. "Ama ben son Black'im, o yüzden bana kaldı. Ben de Karargâh olarak Dumbledore'a teklif ettim - yapabildiğim tek yararlı şey de bu zaten."

Daha iyi bir karşılama bekleyen Harry, Sirius'un sesinin ne kadar sert ve acı bir tonu olduğunu fark etti. Vaftiz babasının peşi sıra yürüdü, merdivenleri indiler, oradan da bodrumdaki mutfağa giden bir kapıdan geçtiler.

Pürüzlü taş duvarları olan, mağara gibi bir odaydı, neredeyse yukarıdaki hol kadar kasvetliydi.

Işığın çoğu,

111

odanın öbür ucundaki büyük bir ateşten geliyordu. Havada savaş alanından yükselen dumanları andıran, pipo dumanından oluşan bir pus vardı; pusun arasından da, karanlık tavandan sarkan ağır demirden tencerelerle tavalar görünüyordu. Toplantı için odaya pek çok koltuk tıktırıl-mıştı, ortalarında uzun bir tahta masa duruyordu; üzeri parşömen ruloları, kadehler, boş şarap şişeleri ve paçavraya benzeyen şeylerden oluşan bir yığınla doluydu. Mr Weasley ile en büyük oğlu Bili masanın ucunda kafa kafaya vermiş, alçak sesle konuşuyorlardı.

Mrs VVeasley boğazını temizledi. Kızıl saçları dökülmeye yüz tutmuş, başa çerçeveli gözlüklü, zayıf bir adam olan kocası dönüp baktı, hemen ayağa kalktı.

"Harry!" dedi Mr VVeasley. Onu karşılamak için hızla yanına geldi, heyecanla elini sıktı. "Seni görmek ne güzel!"

Harry omzunun üstünden, uzun saçları hâlâ atkuyruğu biçiminde olan Bill'in masada kalmış parşömenleri telaşla rulo haline getirdiğini gördü.

Bili, aynı anda on iki tomarı birden toparlamaya çalışarak, "Yolculuk iyi geçti mi, Harry?" diye